श्री.

सचित्र

गौळण मेळा.

पद १ लें.

देखिला मी श्रीहरी ॥ विश्व व्यापक मुरारी ॥ धृ० ॥
आणि सोनियाचा दिन ॥ वर्षे अमृताचे घन ॥ १ ॥
बरवा संत समागम ॥ प्रगटला आत्माराम ॥ २ ॥
बाप रखुमा देवीवर ॥ कृपासिंधू करुणाकर ॥ ३ ॥

पद २

अरे कृष्णा अरे कान्हा मनरंजन मोहना ॥ धृ० ॥ आले संत घरीं तरी काय बोलून शिणवावें ॥ उंस गोड झाला ह्मणून काय मुळासहित खावा ॥ प्रीतीचा पाहुणा झाला ह्मणून काय फार दिवस राहावा ॥ गांवचा पाटिल झाला ह्मणून काय गांवच बुडवावा ॥ अ० ॥ १ ॥ देव अंगीं आला ह्मणून काय भलतेंच बोलावें ॥ चंदन शीतळ झाला ह्मणून काय उगाळून प्यावा ॥ वडील रागें भरला ह्मणून काय जिवेंच मारावा ॥ भगवीं वस्त्रें केलीं ह्मणून काय जगच नाडावें ॥ अरे० ॥ २ ॥ आग्या विंचू झाला ह्मणून काय कंठींच कवळावा ॥ फुकाचा हत्ती झाला ह्मणून काय भलत्यांनीं

न्यावा ॥ फुकट हिरा झाला ह्मणून काय कथिलीं जोडावा ॥ नित्य व्याज खातो ह्मणून काय मुद्दल बुडवावें ॥ अरे० ॥ ३ ॥ परस्त्री सुंदर झाली ह्मणून काय बळेंच भोगावी ॥ सोन्याची सुरी झाली ह्मणून काय उरींच मारावी ॥ मखमाली पैजार झाली ह्मणून काय शिरींच वंदावी ॥ अ० ॥ ४ ॥ सद्गुरु सोयरा झाला ह्मणून काय आचार बुडवावा ॥ नित्य देव भेटे तरी काय जगाशी दावावा ॥ घरचा दिवा झाला ह्मणून काय आडणी बांधावा ॥ एका जनार्दनीं ह्मणे हरि हा गुप्तचि ओळखावा ॥ अरे० ॥ ५ ॥

पद ३ रें.

अतसी कुसुमसम कांती हरिची ॥ धृ० ॥ सूक्ष्म तंतूची उंच घोंगडी ॥ पदरीं तगटीं कोर जरीची ॥ अत० ॥ १ ॥ आठवितां ममताची गळाली ॥ सूक्ष्म दोरी दों करींची ॥ अत० ॥ २ ॥ अमृत सदोदित चिंतितसे मनीं ॥ मूर्ती येशोदेचे हृदयींची ॥ अत० ॥ ३ ॥

पद ४ थें.

अग बाई हाच माझ्या घोशाचा दानयान ॥ यानें लुटिल्या चावलाच्या गोनयान गो ॥ गवारी गो ॥ हाच० ॥धृ०॥ यानें अगासुर बगासुर मारल्यान ॥ यानें बळी पाताळीं नेउन घातल्यान ॥ यानें कंसाची गरदन तोरल्यान गो ॥ गवारी

गो ॥ हा० ॥ १ ॥ समुद्रासीनी भाक दिला गोरयान ॥ यानें वळविले गोरयाचे ढोरयान ॥ प्रल्हादासिनी अर्थीत तारल्यान गो ॥ गवारी गो ॥ हाच० ॥ २ ॥ द्रौपदीच्यानीं धांवण्यासी धांवल्यान ॥ बहीण ह्मणून संकटीं तारल्यान ॥ अभिमान्यासी केला त्यानीं मषाव्यान गो ॥ गवारी गो हाच० ॥ ३ ॥ यानें रावण कुंभकरण मारल्यान ॥ यानें राज्यासी बिभिषण थापल्यान ॥ वाल्या कोळ्याशीं गडे यानें तारलान गो ॥ गवारी गो ॥ हाच० ॥४॥ दुबळे ब्राह्मण वस्त्रासी नाडलान ॥ त्याला सोन्याची नगरी धाडलान ॥ मोठे दारिद्रय त्याचें फेडलान गो ॥ गवारी गो ॥ हाच० ॥ ५ ॥ बारा सोळा मिळुनि गौळणी ॥ त्यांनीं वेढिला चक्रपाणी ॥ मच्छनाथ धन्य तुझी वाणी गो ॥ गवारी गो ॥ हाच माझ्या० ॥ ६॥

पद ५ वें.

अनंतलीला रूप सांवळा तो बाळ ब्रह्मचारी पातकें लोळती चरणांवरी ॥ धृ० ॥ ह्मणे येश्वदा बा गोविंदा नको जाऊं परद्वाराला ॥ कीं गवळण मुखरण जपली तुला ॥ होति एक गौळण घरची धनींण ॥ गेली होती बाहेरी ॥ जाऊन चढला माळ्यावरी ॥ वर पाहातो शिंकीं लोंबती हात चालविले चारी ॥ चारी हातांनीं दहिं खाई हरी ॥ खाऊन पिऊन दिले ढेंकर शिंकीं आणिलीं बाहेरीं ॥ १ ॥

टाकिली शेजारणीचे दारीं ॥ होती एक गौळण घरची धनीण पाही आपल्या मंदिरीं ॥ दह्या दुधाच्या फोडल्या हारी ॥ गेला पुसाया तिचेपाशीं शेजारणीचे दारीं ॥ माझीं शिकीं कांगे तुझें द्वारीं ॥ त्या रांडेनें केलें भांडण आली माझे अंगावरी ॥ दांत चावून गाल कुसकरी ॥ २ ॥ स्त्री पुरुष निजलीं होतीं समया लावून चारी ॥ कृष्णदेव गेले पलंगा-सामोरी ॥ दाढी वेणीची गाठ मारिली त्या दोघां सामोरी ॥ आपण मग पळून आला बाहेरी ॥ दचकून उठली वेणी गुंतली झाली गौळण घाबरी ॥ आतां माझी गांठ सोडा लौकरी ॥ त्या दोघांना गांठ सुटेना बोलाविला शेजारी ॥ त्यानें गडे ओढित आणिलीं द्वारीं ॥ अवघे नगरचे लोक मिळाले तमाशा पाहती सारीं ॥ गवळण गरगर गिरक्या मारी ॥ गवळी ह्मणे अगे गौळणी दाढी तुटली सारी ॥ कीं गवळी बरबर दाढी धरी ॥ ॥ ३ ॥ घागर घेऊन गेली पाण्याला यमुनेच्या तिरीं ॥ कीं घागर फोडी डोईवरी ॥ गौळणी ह्मणती येश्वदे माते पाहीं तुझा श्रीहरी ॥ माझे सुनेशीं मारी मंदिरीं ॥ येश्वदा माता झाली जागृत लावुन शुभ्र दोरी ॥ पाळणा हालविते लवकरी रांगत रांगत गेला कंसारी देव होते देव्हारीं ॥ त्यानें गडे देवच गिळिले सारे ॥ तुका ह्मणे आठवावा श्रीहरी ॥ ४ ॥

पद ६ वें.

अधरीं धरुनी वेणु । वेणु वाजविला कोणी नेणूं ॥ धृ०॥
प्रातःकाळीं तो वनमाळी । वना घेऊनी जातो धेनु ॥ १ ॥
उभी मी राहें वाट मी पाहें । केव्हां भेटेल मम कान्हु ॥ २ ॥
एका जनार्दनीं वाजविला वेणु ॥ ऐकतां मन झालें तल्लीनु ॥ ३ ॥

पद ७ वें.

आह्मीं व्रज गोकुळींच्या ॥ गोकुळींच्या नारी ॥ करुनि शृंगार कला कुसरी ॥ भरुन नवनीत ॥ नवनीत घेऊनि शिरीं ॥ हठा जातों मधुरानगरीं ॥ तुझा नट नाटक ॥ नाटक श्रीहरी ॥ दान मागे धरुनि पदरीं ॥ चाल ॥ मस्कऱ्या करितो ॥ कर खोडुनि पदर धरितो ॥ मलमलत्या मस्कऱ्या करितो ॥ तोड ॥ बाई करितो या काळीं ॥ मार्गी बाई करितो गे धुमाळी ॥ यशोदे तुझा ॥ तुझा गे वनमाळी ॥ मार्गी बाई करितो धुमाळी ॥ धृ० ॥ १ ॥ संगे गोपाळ गडी घेतो ॥ उठूनि मध्यरात्रीं येतो ॥ मारें नवनीत ॥ नवनीत गोरस पीतो ॥ शिरीं तवकें लवंडून देतो ॥ चाल ॥ करितो चेष्टा ॥ गोकुळीं करितो चेष्टा ॥ यशोदे तुझा कारटा ॥ आडवितो गौळणी श्रेष्ठा ॥ बाई श्रेष्टा या काळीं ॥ मार्गी बाई० ॥ २ ॥ बळो गे या गोकुळींची ॥ गोकुळींची वस्ती ॥ किती सोसावी

जबरदस्ती ॥ जाऊं दे उलथून ॥ उलथून याची मस्ती ॥ राज्य कंसाची वस्ती ॥ चाल ॥ येथून आह्मीं जाऊं ॥ कंसाची ग मथुरा पाहूं ॥ सुखवस्ती ग तेथं राहूं ॥ तोड ॥ बाई राहूं गे या काळीं ॥ मार्गीं बाई करितो धुमाळी ॥ पेश्वदे तुझा ॥ तुझा गे वनमाळी ॥ मार्गीं बाई० ॥ ३ ॥

पद ८ वें.

आल्या पांच गौळणी पांच रंगांचे शृंगार करूनी ॥ धृ० ॥ पाहेली गौळण रंग सफेत ॥ जशी चंद्राची ज्योत ॥ गगनीं चांदणी लखलखित ऐका तिची मात ॥ मंथन करित होती दारांत ॥ धरून कृष्णाचा हात ॥ ऐशा नटूनी ॥ आल्या पांच० ॥ १ ॥ दुसरी गौळण भाळी भोळी ॥ रंग हळदीहून पिंवळी ॥ पिंवळा पितांबर नेसुन आली ॥ अंगीं बुट्टे-दार चोळी ॥ एक लहान तनु उमर कवळी ॥ जशी चांफ्याची कळी ॥ ऐशा० ॥ २ ॥ तिसरी गौळण रंग काळा ॥ नेसुन चंद्रकळा ॥ काळें काजळ लेउन डोळां ॥ आली राजस बाळा ॥ ऐशा० ॥ ३ ॥ चवथी गौळण रंग लाल ॥ लाड लालडी लाल ॥ कपाळीं कुंकू चिरी लाल लाल ॥ भांगीं भरून गुलाल ॥ मुखीं विडा रंग लाल लाल ॥ जसें डाळिंबीचें फूल ॥ ऐशा० ॥ ४ ॥ पांचवी गौळण हिरवा रंग ॥ अवघ्या झाल्या दंग ॥ हिरव्या कांक-

णाचा पहा रंग ॥ आरशींत जडलें मिग ॥ फुगडी खेळती कृष्णासंग ॥ एगनाथ अभंग ॥ ५ ॥

पद ९ वें.

अजिचा दिन आह्मां झाला आनंदु ॥ सकळिका स्वरूपीं स्वयें दिसे गोविंदु ॥ ॥ १ ॥ पाहिलें गे माय सांगों काय मी कैसें ॥ जथें जेथें पाहे तेथें तेथें गोविंद दिसे ॥ २ ॥ पाहतां पाहणेसी मी हो तटस्त झालें ॥ सबाह्य अंतर पुरुषोत्तमें व्यापिलें ॥ ३ ॥ यापरी पाहतां हर्ष होत आहे मना ॥ धनी न पुरे गातां एक जनार्दना ॥ ४ ॥

पद १० वें.

उद्धव आहे मथुरेसीं ॥ कोणी तरी गे पाठवा ॥ कोणी तरी गे पाठवा गे श्रीहरिला भेटवा ॥ ध्रु० ॥ एक ह्मणती जाउनि सांगा श्रीहरीला विनंती ॥ एक विचार करिती चित्तीं कां रुसले श्रीपती ॥ याच्या मुरलीच्या नादानें मोहिली चित्तवृत्ती ॥ इतराजी आह्मांवरती जाउन पाठवा ॥ उद्धव० ॥ १ ॥ गोकुळांत अनर्थ झाला गोपाळ आणि गाई ॥ गोवत्सें त्यागून फिरती कीं ह्मणती कान्हा नाहीं ॥ ऐशा सकल जनांच्या वृत्ति वेधल्या हरिपायीं ॥ एक ह्मणती शेषशायी हृदयीं आठवा ॥ उद्ध० ॥ २ ॥ गोपींचा ऐकुनी धांवा हरि आले गोकुळांत ॥ आनंदु नर-

नारीसीं न समावे हृदयांत ॥ व्यासांनीं वर्णन केली भागवतीं सुमात ॥ ह्या जीवना मूर्तिच्या माळा प्रेमानें गांठवा ॥ उद्ध० ॥ ३ ॥ एक वृत्तांत मधुसूदनासीं उद्धवें जाणविला ॥ करुणाकर कृष्ण मुरारी मनीं आपले तोषला ॥ शिव शालिग्राम सेवेसी शिव तुळसी कोमल्या दासाला चरणीं ठाव देईगा माधवा ॥ उद्ध० ॥ ४ ॥

पद ११ वें.

ऐक ऐक सखये बाई ॥ नवल मी सांगूं काई ॥ त्रैलोक्याचा धनी तो हा यशोदेसी ह्मणतो आई ॥ देवकीनें वाहिलागे यशोदेनें पाळिला ॥ पांडवांचा बंधुजन होउनियां राहिला ॥ देव० ॥ १ ॥ ब्रह्मांडाची सांठवण योगियांचें निजध्यान ॥ चोरी केली ह्मणोनियां उखळाशी बंधन ॥ दे० ॥ २ ॥ सकळ तीर्थें ज्याचे चरणीं सुलभ हा सुलभपाणी ॥ राधिकेसी ह्मणतो तुझी करितों मी वेणी फणी ॥ दे० ॥ ३ ॥ शरण एका जनार्दनीं कैवल्याचा मोक्षदानी ॥ गाई गोप गोपबाळा भिऊविलीं आपुलेपणीं ॥ दे० ॥ ४ ॥

पद १२ वें.

ऐक यशोदे बाई । तुझ्या हरिला सांग कांहीं । हा पडतो आमुच्या डाहीं ॥ नंदाचे राणी ॥ १ ॥ संचित नवनीत खाई ॥ रांजणें फोडीतो बाई ॥ धरूं ह्मणतां पळून जाई ॥

नंदाचे राणी ॥ २ ॥ सांवळा ग चिमणा माझा ॥ खेळतो ग यादव राजा ॥ तुह्मी मोठ्या ढालगजा ॥ गोकुळींच्या नारी ॥ ३ ॥ एका जनार्दनीं हो बाई ॥ हरीविण न गमे कांहीं ॥ हरी वांचून करमत नाहीं ॥ नंदाचे राणी ॥ ४ ॥

पद १३ वें.

कशी जाउं मी वृंदावना ॥ मुरली वाजवितो कान्हा ॥ ॥ धृ० ॥ पहिले तिरीं हरी वाजवी मुरली ॥ नदी भरली जमुना ॥ १ ॥ कांसे पितांबर केशरी टिळक ॥ कुंडल शोभे काना ॥ २ ॥ काय करूं बाई कोणाला सांगूं ॥ नामाची सांगड आणा ॥ ३ ॥ नंदाच्या हरीनें कौतुक केलें ॥ जाण अंतरींच्या खुणा ॥ ४ ॥ एका जनार्दनीं ह्मणा ॥ देवमहात्म्य कळेना कोणा ॥ ५ ॥

पद १४ वें.

कशी मोहनी घातली नंदाचे काना ॥ क० ॥ धृ० ॥ तुझा कान्हा पहा आहे निसंग ॥ मी धरिं त्याचा संग ॥ गोकुळांत उडवितो रंग ॥ सांवळी मूर्ति पाहाना ॥ १ ॥ गौळणी जाति यमुने तिरीं ॥ वाटेमध्यें अडवूनि धरी ॥ रंग भरून मारी पिचकारि ॥ चुंबन घेउन सोडिना ॥ २ ॥ भुलवून आणी गौळ्यांच्या पोरी ॥ यमुनेतिरीं खेळे होरी ॥ धरून करि आमची मस्करी ॥ करितो धिंगाणा ॥ ३ ॥ गौळणी सर्व

एकत्र जमती ॥ यशोदेशीं करिती विनंती ॥ आतां नाही आम्हुची गती ॥ दास लागे चरणांप्रतां ॥ कृशी० ॥ ४ ॥

पद १५ वें.

करितो रळी बहुत सये नंदन तुझा ॥ धृ० ॥ आंवळुनियां मज धरीं चुंबन मग देत हरी ॥ उगा रडे गळां पडे चेंडू दे ह्मणे माझा ॥ क० ॥ १ ॥ बळें घरा येत असे दहीं दुध भक्षितसे ॥ करी हांस बहु त्रास ठाव नसे दुजा ॥ क० ॥ २ ॥ दीर भावे आणि पती गांजितात सांगूं किती ॥ सासु नळा पिळित गळा जिव घेती माझा ॥ ३ ॥ ऐसा असे दुष्ट बाई सोसवेना सांगूं काई ॥ अमृतराय सदा गाई भक्तभजन काजा ॥ क० ॥ ४ ॥

पद १६ वें.

कांरे हरी आम्हुची धरितोसी वाट ॥ धृ० ॥ गौळणी सकळ गोपीबाळा ॥ त्यांनीं त्यजिला हाट ॥ न ह्मणसि लेकी न ह्मणसि सुना कर्म करशी अचाट ॥ २ ॥ एक जनार्दनीं तारि गुणनाम ॥ वेद गर्जती जैसे भाट ॥ ३ ॥

पद १७ वें.

काळी घोंगडी, घोंगडी हातीं काठी ॥ लागलों धेनुच पाठीं ॥ धृ० ॥ अरे हरि व्रज ॥ वांकुडा वांकुडा किं तुजसाठीं ॥ बैसला कीं यमुनेच्या तटीं ॥ काळी० ॥ १ ॥ राधा गोरटी

गोरटी हातीं वाटी । लागली कृष्णाचे पाठी ॥ काळी० ॥ २ ॥ एका जनार्दनीं, जनार्दनीं झाली दाटी ॥ घातली पायांवर मिठी ॥ का० ॥ ३ ॥

पद १८ वें.

कान्होबा निवडीं आपुलीं गोधनें ॥ का० ॥ ध्रु० ॥ पांच पोळ्या तीन भाकरी ॥ दिड कानिवला एक पुरी ॥ आह्मां धाडिलें वैल्या दुरी ॥ आमुची ठकवून खाल्ली शिदोरी ॥ १ ॥ परि ऐसी शारंगधरा ॥ तुझा बैल चुकला मोरा ॥ सांगों गेलों तुझ्या घरा ॥ पाठीं लागला तुझा म्हातारा ॥ २ ॥ परि येसी हृषिकेशी ॥ गाई म्हशीचें दूध पिशी ॥ वांसरें प्याली ह्मणून सांगशी ॥ उद्यां ताक नाहीं आम्हांशीं ॥ का० ॥ ३ ॥ कान्होबा ओढाळ तुझ्या गाई ॥ होत्या नव्हत्या कळंचा टायीं ॥ शिव्या देते तुझी आई ॥ का० ॥ ४ ॥ विष्णुदास नाम साहे ॥ देवा तूंचि बाप माय ॥ अखंड माझे हृदयीं राहे ॥ कान्हो० ॥ ५ ॥

पद १९ वें.

कैसी जाऊं कुंजवनीं आहे श्याम ॥ ध्रु० ॥ गोरस घेउनि मथुरेसी जातां ॥ अडकुनी मागेल दाम ॥ कै० ॥ १ ॥ नवयौवना मी कुलवधु नेटकी ॥ आहे हरि बहुत उद्दाम ॥ कै० ॥ २ ॥ निबिड तरुवरीं बाचनि बसतो ॥ नाहीं तया दुसरें काम

॥ कै० ॥ ३ ॥ जयराम जयसुत अंकित ह्मणे प्रभु ॥ मज दाखविं निजधाम ॥ कै० ॥ ४ ॥

पद २० वें.

कृष्णा मजकडे पाहूं नको माझी घागर गेली फुटून ॥ कृ० ॥ धृ०॥ डोईवर घागर हातामध्यें झारी ॥ वेणीच गेली सुटून ॥ कृ० ॥ १ ॥ भिंती आड चढून आला माझ्या जवळी ॥ न्हाणींत नाहातें जपून ॥ कृ० ॥ २ ॥ श्याम हा सुंदर अति मनोहर ॥ बाहार हा घ्यावा लुटून ॥ हरीचा बाहार हा घ्यावा लुटून ॥ कृ० ॥ ३ ॥ माणिकप्रभु ह्मणे प्रीतीची राधा ॥ हरि चरणीं चाले जपून ॥ कृ० ॥ ४ ॥

पद २१ वें.

कृष्णा धांवरे लोकरी ॥ हरि संकट पडलें भारी ॥ हरि तूं आमुचा कैवारी ॥ आलीं विघ्नें निवारीं ॥ धृ० ॥ पांडव असतां वनवासी ॥ कळलें कौरवांसी ॥ त्यांनीं पाठविले ते ऋषी ॥ सत्व हरावयासी ॥ १ ॥ साठी सहस्र खंड्या अन्न ॥ दुर्वासा भोजन ॥ सत्व जातील घेऊन ॥ अंतर पडतां जाण ॥ कृ० ॥ २ ॥ रात्र झालीसे दोन प्रहर ॥ आले ऋषीश्वर ॥ भोजन मागती सत्वर ॥ कैसा करूं विचार ॥ कृ० ॥ ३ ॥ आज कां निष्ठुर झालासी ॥ कोठें गुंतलासी ॥ माझी होईल बा गत कैसी ॥ अनाथ मी परदेशी ॥ कृ० ॥ ४ ॥

आतां न लावीं उशीर ॥ धर्म चिंतातुर ॥ अनर्थ करील तो फार ॥ येवढा करिं उपकार ॥ कृ० ॥५॥ कंठ शोषला अनंता॥ पदर पसरितें आतां ॥ धांवें पावें गा श्रीनाथा ॥ येईं रुक्मिणीकांता ॥ कृ० ॥ ६ ॥ ऐकुनि बहिणीची करुणा ॥ आला यादवराणा ॥ द्रौपदी लोळतसे हरिचरणा ॥ उद्धव चिद्‌घन जाणा ॥ कृष्णा० ॥ ७ ॥

पद २२ वें.

खरी झाली दृष्ट माझ्या श्रीहरीला वाटतें ॥ दचदचकून लेंकरूं हें तिनतिनदां उठतें ॥ भय भारी जिरेल कैंचा मन फार दाटतें ॥ धीर देसें जिवाला मी मन शांति होईना ॥ रडतो हा हृषिकेशी हरि माझा राहिना ॥ धृ० ॥ १ ॥ रडतो हा पाळ-ण्यांत पे उतरून खालता ॥ जाई सोडीं वांसुराला धरि पुच्छ चालतां ॥ गोपाळांचे संगें बारे तूं होई बोलता ॥ हा मोठा धीट बाई तिळमात्र भिईना ॥ रड० ॥ २ ॥ नको नेऊं राधे हरि दहिं भात भरवुं दे ॥ फुलें तुळसी देवापाशीं हा बाळ खेळुं दे ॥ कानफाड्या आला याचा अंगारा लावूं दे ॥ हा नवसांचा जणूं बाई मला ठाऊक होईना ॥ रड० ॥ ३ ॥ रडतसे गडगडुन धरि टाहो घेतला ॥ उखळा मुसळाला बांधोनी टाकिला ॥ नित्य कळतो समाचार कंसासी नतेला ॥ देव कांहीं अजुन त्यासी बरि बुद्धि देईना ॥ रडतो० ॥ ४ ॥ धन्य येश-

देचें सुंदर हें बालक ॥ भक्तांचा साहाकारी वैकुंठ नायक ॥ दुष्टांचा शत्रु हाचि दीनांचा पालक ॥ महादेव गुण गातो मन शांती होईना ॥ रडतो हा० ॥ ५ ॥

पद २३ वें.

खेळग फुगडी ॥ नको जाऊं तूं रडी ॥ ध्रु० ॥ फुगडी खेळग तूं पिंगा ॥ आलीस माझ्या संगा ॥ फुगडी खेळरे श्रीरंगा ॥ सोडून धांगडधिंगा ॥ १ ॥ फुगडी खेळगे फेराची ॥ हो बाईल दिराची ॥ लज्जा सांडगे मनाची ॥ गांवच्या लोकांची ॥ २ ॥ फुगडी खेळगे लाखोटा ॥ धर माझा आंगठा ॥ बळकट घालगे कांसोटा ॥ सोडून चारी वाटा ॥ १ ॥ फुगडी खेळगे शिवशक्ती ॥ हरिनामाची भक्ती ॥ तुकया स्वानंदें गर्जती ॥ द्रौपदीच्या कीर्ति ॥ ४ ॥

पद २४ वें.

गाई गोपाळ यमुनेच्या तटीं ॥ येती पाणिया मिळून जगजेठी ॥ चेंडू चौगुणा खेळती वाळवंटीं ॥ चला चला ह्मणती पाहूं दृष्टी ॥ ऐशा गोपिका त्या कामातुर नारी ॥ १ ॥ चित्त विव्हळ त्या देखावया हरी ॥ मीस पाणियाचें करिताती घरीं ॥ बारा सोळा मिळुनि परस्परीं ॥ २ ॥ चीर चोळिया त्या धुर्ता विसरती ॥ ऊर्ध्व लक्ष लागलें कृष्ण मूर्ति ॥ कोणा न ठावें कोण कुठें जाती ॥ झाल्या तटस्थ सकळ नेत्रपातीं ॥

कृष्ण-पाळणा.

जगदीश्वर प्रि. प्रेस.

॥ ३ ॥ दंत धुवण्याचा मुखामार्जी हात ॥ वाद्य वाजती न एकती जन्मांत ॥ करी श्रवण कृष्णा वेणू नाद गीत ॥ स्वामी तुकयाचा पुरवी मनोरथ ॥ एशा० ॥ ४ ॥

पद २५ वें.

गोधनें चारावया जातो सारंगपाणी ॥ मार्गी भेटली राधिका गौळणी ॥ कृष्ण दान मागे निरी आसडुनी ॥ तंव देखिली येश्वदा जननी ॥ १ ॥ येश्वदा ह्मणे नाटका हृषिकेशी ॥ परनारीसी कैसा धुंडिसी ॥ येरु रुदोनी सांगतो मातेसी ॥ माझा चेंडू लपवी निरीपाशीं ॥ २ ॥ राधिका ह्मणे येश्वदे परियेसी ॥ तुझा बाळ लटका लबाड हृषीकेशी ॥ चेंडू नाहीं मजपाशीं ॥ निरी आसडितां चेंडू पडे धरणीसी ॥ ३ ॥ येश्वदा ह्मणे चेटकी तुह्मी नारी ॥ मार्गी क्षणैक मुरारी ॥ एका जनार्दनीं विनवी हरी ॥ नाम घेतां पातकें पळती दुरी ॥ ४ ॥

पद २६ वें.

गोरस घेऊनि सात निघाल्या गौळणी ॥ तंव ती कृष्णाची करणी काय करी तेथें ॥ झाला पानसरा मिठी घातली पदरा ॥ आधीं दान माझें सारा मग तुह्मीं चला हो पंथें ॥ ॥ ध्रु० ॥ १ ॥ सर जाऊं दे रे सर जाऊं दे रे परता ॥ मुळीं भेटलासी चित्त ॥ नाट लागली संचिता ॥ खेपा चुक-

लिया ॥ झाला० ॥ २ ॥ अहो आसोडी पदर ॥ धरीं आणिक दुसरी ॥ येरा झोंबसी लेंकरा ॥ काय वेडा होसी ॥ झाला० ॥ ३ ॥ आह्मीं येथें अधिकारी ॥ काय केली तुमची चोरी ॥ आतां कळलिया वरी ॥ तुजमजशीं नाहीं झा० ॥ ४ ॥ आलों गेलों बहु वेळा ॥ नेणें गोरस रसाळा सर परता गोवळा ॥ काय बोलतोसी ॥ झाला० ॥ ५ ॥ का गा नदे तया नारी ॥ जें वर्म तें धरी ॥ जपावें तया अंतरीं ॥ तया हाता सांपडल्या ॥ झाला पाला वात ही न परि ती ॥ झाला० ॥ ६ ॥ हातीं गाई चुकविल्या ॥ कृष्ण मेळणी मिळाल्या ॥ राधा गौळणी ॥ झा० ॥ ७ ॥ तुका ह्मणे खंती वायां न धरावी चित्तीं ॥ होतें तुमच्या संचितीं ॥ तें हें ओढवलें आजी ॥ झाला० ॥ ८ ॥

पद २७ वें.

गोविंदारे तुझें ध्यान लागो मला ॥ ध्यान लागो मला ॥ गोपाळारे तुझें ध्यान लागो० ॥ धृ० ॥ अणुरेणु न विसंबे हरी जगत्रजिवना ॥ गो० ॥ १ ॥ सोनियाचा दिवस नाम अमृतें पाहिला ॥ नाम आठवितां रूपीं प्रगट पैं झाला ॥ गो० ॥ २ ॥ तनमन शरण विनटलों तुझ्या पायीं ॥ रखुमादेवीवरा वांचुनि आणिक नेणें कांहीं ॥ गो० ॥ ३ ॥

पद २८ वें.

गौळणी ह्मणती यशोदेला ॥ कोठें गे सांवळा ॥ कां रथ शृंगारिला सांगा हो मजला ॥ अक्रूर उभा असे बाई गे साजणी ॥ या नंदाच्या आंगणीं मिळाल्या गौळणी ॥ १ ॥ बोले नंदाची पट्टराणी सद्गदित होउनी ॥ मथुरेसी चक्रपाणी जातो गे साजणी ॥ निबळ झालें मन हें वचन ऐकुनी ॥ २ ॥ अक्रूरारे चांडाळा तुज कोणी धाडिला ॥ कां घात करूं आलासी वधिसी सर्वांला ॥ अक्रुरा तुझी नामा ऐसी करणी ॥ ३ ॥ रथीं चढला वनमाळी आकांत गोकुळीं ॥ भूमी पडल्या व्रजबाळी कोण त्या सांभाळीं ॥ नयनींच्या उदकानें भिजली धरणी ॥ ४ ॥ देव बोले अक्रूराशीं वेगें हांकी रथासी ॥ गोपिकांच्या शोकासी न पाहावें मजशीं ॥ एका जनार्दनीं ह्मणे रथ गेला निघूनी ॥ ५ ॥

पद २९ वें.

गौळणी ठकविल्या । गौळणी ठकविल्या । एकएक संगतीनें मराठी कानडिया । एक मुसलमानी । कोकणी गुजरणी । अशा पांचीजणी ॥ गौ० ॥ ध्रु० ॥ गौळणी सुंदरी गेल्या यमुनातिरीं । वस्त्रें फेडुनियां स्नान करिती नारी । गोविंदानें वस्त्रें नेलीं कळंबावरी । स्नान करूनियां त्या आल्या बाहेरी ॥ ॥ गौ० ॥ १ ॥ लडोबा गोविंदा ॥ निरवाणी आज । आडवालो

पडल्यालो ॥ शिर फोड्यानफोडी ॥ २ ॥ मारी कन्हैया मैं इज्जतकी बडी ॥ कदम पकडुंगी ॥ मैवां कुटो जुडी । मेरी लुनडी ये मेरीरे दुलडी ॥ गौ० ॥ ३ ॥ देवकीनंदना ॥ तूं एक श्रीपती ॥ उघडी हिंवाची ॥ तुज विनवुं किती ॥ पायां पडतें बा ॥ मी येतें काकुळती ॥ माझी साडी दे ॥ घे नाकाचें मोती ॥ गौ० ॥ ४ ॥ पावगा दाताला ॥ तूं नंदाचो झिलो ॥ माका फडको दी भी हिंवान मेलो ॥ घे माझो कोयतो ॥ देवा पायां पडलो ॥ ॥ गौ० ॥ ५ ॥ ज्योरे माधवजी मैं शरण थई ॥ तनका कैसी ॥ बाप दयाळ तूंही ॥ मारी साडी आपो ॥ हातनी ले कंगणी ॥ ॥ गौ० ॥ ६ ॥ इतकें ऐकूनि देव बोले हांसुनी ॥ सूर्या दंडवत करा ॥ कर जोडूनी ॥ नामा विनवितो ॥ ह्मणे सारंगपाणी ॥ गौळ्या एक तूं ॥ धन्य तुझी करणी ॥ गौ० ॥ ७ ॥

पद ३० वें.

गौळणी ह्मणती गौळणीला ॥ येश्वदेसीं पुत्र झाला ॥ १ ॥ एक धांवती एकी पुढें ॥ एक वांटिती सुंठकडे ॥ २ ॥ वाणें घेउनियां ताटीं ॥ नंदाघरीं झाली दाटी ॥ ३ ॥ ऐसी गलबल झाली ॥ दासी जनी हेल घाली ॥ ४ ॥

पद ३१ वें.

गौळण दसवंती पैं सांगे ॥ आलें कृष्णाचिये मागें ॥ येणें येणें हो श्रीरंगें ॥ नवनीत चोरिलें माझें ॥ ध्रु० ॥ तळवा तळ्हात

टेंकितो ॥ डाव्या गुडघ्यानें रांगतो ॥ गौळ्या घरचा सारंगधर ॥ तो म्यां देखिला सये ॥१॥ एक्या हातीं लोण्याचा कवळ ॥ मुख माखिलेंसे आळुमाळु ॥ चुंबन देतांचि परिमळु ॥ नवनीताचा सये ॥२॥ येणें माझें कवाड उघडिलें ॥ येणें माझें शिंकें तोडिलें ॥ दह्यादुधातें भक्षिलें ॥ लवंडिलें तक्रातें ॥३॥ ऐसें जरी मी जाणतें ॥ यमुनापाण्या नच जातें ॥ धरुनि उखळासी बांधितें ॥ शिक्षा लावितें गोविंदा ॥४॥ ऐसा पुराणप्रसिद्ध चोर ॥ केशव नाम्याचा दातार ॥ पंढरपुरीं धरिला अवतार ॥ पुंडलिकासाठीं ॥ ४ ॥

पद ३२ वें.

घे गडे राधे घे गडे कृष्णा ॥ कडेवर घे गोजिरवाणा ॥ ॥ धृ० ॥ पाळण्यांत घालुनि हालवित बसतें ॥ याचा डोळा लागेना ॥ बागुलबावाचें भय दाविता ॥ त्याच्या बोला भिईना ॥ १ ॥ दहीं वाढिलें वायां गेलें ॥ ताटिं बैसुन जेवीना ॥ राधे तुझा शब्द ऐकतां ॥ टंबकारून पाहे कान्हा ॥ २ ॥ ऊंस केळें फणस नारळ ॥ खारिक खोबरें बदाम ॥ उत्तम परिचा मेवा देतें ॥ त्याच्याकडे हा पाहिना ॥ ३ ॥ श्रीरंगेला श्रीरंगेला ॥ तुकारामाच्या भक्तिला ॥ राधे तुझें भाग्य मोठें ॥ मनरंजन वे कान्हा ॥ घे गडे० ॥ ४ ॥

पद ३३ वें.

घालूं नको रे बा धांव हरी ॥ मज नाहिं दिसत गति

आजी बरी ॥ धृ० ॥ दुःशासन उठला निरी धरूं झटला ॥ वस्त्रें पुरविलीं नानापरी ॥ मज नाहिं० ॥ १ ॥ गोकुळामध्यें देवा खेळ तूं खेळशी ॥ पांडवांचा साहाकारी ॥ मज० ॥ २ ॥ एका जनार्दनीं आसरा तुमचा ॥ ब्रीदें आपुलीं साच करीं ॥ मज नाहिं० ॥ ३ ॥

पद ३४ वें.

जात होतें पानियां तेथें भेटला सांवला ॥ दोयवल तोपी मयुल पिन्छाची खांद्यावली कांबला ॥ काय थांगुं तुतें बाई ॥ काय थांगु तुतें बाई ॥ धृ० ॥ १ ॥ घुलगे माझे फुतले ॥ मग मी ललत बतलें ॥ कुनीकुन आला सालंगपानी ॥ मला पोतासीं धालिलें ॥ काय सांगूं तुतें ॥ २ ॥ मला पोतासीं धलिलें ॥ मोतें सुख वाटलें ॥ निवलुत्तीचे कुलुपें कलुनि ज्ञानदेवा लाधलें ॥ काय थांगूं तुतें बाई ॥ ३ ॥

पद ३५ वें.

जेवीं जेवीं बा मुरारी ॥ तुज वाढितें शिदोरी ॥ कनकाचे ताटीं ॥ रत्नजडित ठेविली वाटी ॥ आमचें अन्न सारंगपाणी ॥ हिंडतसे रानोरानीं ॥ गोपाळाचे मेळीं ॥ हरि खेळे चेंडूफळी ॥ तुळसीचे वनीं ॥ उभी राहे दासी जनी ॥ १ ॥

पद ३६ वें.

तळवे तळहात टेंकितो ॥ डाव्या गुडघ्यानें रांगतो ॥

रंगणीं रंगनाथ आज म्यां देखियला सये ॥ १ ॥ यानें माझें कवाड उघडिलें ॥ यानें माझे शिंकें तोडिलें ॥ दह्या दुधातें भक्षिलें ॥ उलंडिलें ताकातें ॥२॥ एकाहातीं लोण्याचा कवळ ॥ मुखें माखला अळुमाळ ॥ चुंबन देतां येतो परिमळ ॥ नवनीताचा सये ॥ ३ ॥ गवळण दशवंती पै सांगे ॥ आलिया कृष्णाच्यानी मागें ॥ येणें यणें हो श्रीरंगें ॥ नवनीत भक्षिलें सये ॥ ४ ॥ ऐसें कांहीं मी जाणतें ॥ यमुनापाण्या जव जातें ॥ धरून खांबासीं बांधितें ॥ शिक्षा लावितें गोविंदा ॥ ५ ॥ तो हा पुराणप्रसिद्ध चोर ॥ केशवनाम्याचा दातार ॥ पंढपुरीं धरिला अवतार ॥ भक्त पुंडलिका साठीं ॥ ६ ॥

पद ३७ व.

तुझी संगत नाहीं कामाची ॥ मी सुंदर कोवळ्या मनाची ॥ मज दृष्टीनें न्याहाळितां ॥ तुज लावियली मी चर्चा ॥ कसें वेड लाविलें कान्हा गौवळिया ॥ १ ॥ तुझे आंगींची धुरट घाणी ॥ तनु काळी दिसे अमंगळ वाणी ॥ मुरली वाजवी सुखसदनीं ॥ मनमोहन कान्हया ॥ कैसें वेड० ॥ २ ॥ माझा वंश आहे थोराचा ॥ तूं तो यातीहीन गौळ्याचा ॥ ऐशी याच्या नांवरूपाचा ॥ ठावचि पुसलीया कैसें ॥ ३ ॥ तुझे ठायीं अवगुण मोठा ॥ चोरी करूनि भरसी पोटा ॥ परनारी सुंदरा चावटा ॥ हरीच अवगुणिया ॥ कैसें० ॥ ४ ॥ सर्व सुखाचा कृष्ण

संगती ॥ वेणुनादें गायगोप वेधती ॥ एका जनार्दनीं हरिरूप रमती ॥ सांवळ्या सुंदरिया ॥ कैसें० ॥ ५ ॥

पद ३८ वें.

तुझ्या मुरलीची ध्वनी ॥ आकल्पित पडली कानीं ॥ विव्हळ झालें अंतःकरणीं ॥ मी घरधंदा विसरलें ॥ १ ॥ आहारे सांवळिया कशी वाजविली मुरली ॥ धृ० ॥ मुरली नोहे केवळ बाण ॥ तिनें हरिला माझा प्राण ॥ संसार केला दाणादाण ॥ येऊनि हृदयीं संचरली ॥ २ ॥ तुझ्या मुरलीचा सुरतान ॥ मी विसरलें देहभान ॥ घर सोडोनि धरिलें रान ॥ मी वृंदावनीं गेलें ॥३॥ एका जनार्दनीं ह्मणे गोविंदा ॥ पतीत पावन परमानंदा ॥ तुझ्या नामाचा मज धंदा ॥ वृत्ति तव पदीं नित रतली ॥ ४ ॥

पद ३९ वें.

त्रिभंगीं देहुडे ठाण मांडूनीया माये ॥ कल्पद्रुम तळीये वेणू वाजवितो आहे ॥ १ ॥ गोविंदु गे माये गोविंदु गे ॥ सबाह्य अभ्यंतरीं अवघा परमानंदु गे ॥ धृ० ॥ सावळे सगुण सकळ जिवाचे जीवन ॥ घनानंद मूर्ती पाहतां हारपलें मन ॥ २ ॥ शून्य स्थावर जंगम व्यापूनी राहीला अचळ ॥ बाप रखुमादेवीवर विठ्ठल सकळ ॥ ३ ॥

पद ४० वें.

तृण चारा चरूं विसरलीं ॥ गाई व्याघ्र एके ठायीं झालीं ॥

पक्षीकुळें निवांत राहिलीं ॥ वैरभाव समूळ विसरलीं ॥ वृंदावनीं वेणू कोणाचा ग बाई वाजे ॥ वेणू नादें गोवर्धन गाजे ॥ पुच्छ पसरूनि मयूर विराजे ॥ मजा पाहतां भासतां यादवराजे ॥ १ ॥ तेथें यमुनाजळ स्थिर वाहे ॥ रविमंडळ चालतां शब्द होय ॥ मत्स्य कूर्म वराह स्तंभित राहे ॥ बाळा स्तनपान देऊं विसरली माय ॥ २ ॥ वांकया रुण झुण रुण झुण वाजती ॥ ध्वनी मंजुळ मंजुळ उमटती ॥ देव विमानीं बैसुनि स्तुति गाती ॥ भानु दासा लागली प्रेम भक्ती ॥ ३ ॥

पद ४१ वें.

दावा प्रियकर गोविंद मला बाई ॥ कोठें गेला गे सांग लवलाही ॥ धृ० ॥ सर्व वत्सें घेउनि येईल हरी ॥ मार्ग लक्षित उभी माडीवरी ॥ पंचरत्नाची आरती करीं ॥ ओवाळुनि नेईन स्वमंदिरिं ॥ दा० ॥ १ ॥ छपर पलंगीं पुष्पाची शेज केली ॥ सभोंवार लाविल्या दिपावळी ॥ सुगंधाच्या रेखिल्या रंग वेली ॥ आझुन न ये कां निशि प्रहर झाली ॥ २ ॥ वाट पाहातां नेत्रासी आला भर ॥ काम—अग्नि पेटला अनिवार ॥ रमाधवाविण जळो हा संसार ॥ विरहशोकें मूर्च्छित शोणिवर ॥ दा० ॥ ३ ॥ शुद्ध राधेचा पाहुनियां भाव ॥ भक्त कैवारि आला देवराव ॥ उचली राधिके दिधली खत्र ॥ गोपाळात्मज मागतो चरणीं ठाव ॥ दा० ॥ ४ ॥

पद ४२ वें.

दुडिवर दुडी गौळणी निघाल्या ॥ गौळण गोरस ह्मणों विसरल्या ॥ गोविंद घ्या कोणी दामोदर घ्यागे ॥ तंव हांसती मथुरेच्यागे ॥ १ ॥ दुडिया माझारी कान्होबा झाला भारी ॥ उचंबळे गोरस सांडे बाहेरी ॥ गो० ॥ २ ॥ एका जनार्दनीं सबरस गौळणी ॥ ब्रह्मानंद न समाये मनीं ॥ गो० ॥ ३ ॥

पद ४३ वें.

नको वाजवूं रे कानोबा मुरली ॥ नको० ॥ धृ० ॥ तुझ्या मुरलीनें सुद बुद हरली ॥ हरलि हरली ॥ नको० ॥ १ ॥ घरीं करित होतें काम धंदा ॥ तेथेंच मी गडबडलें । नको० ॥ २ ॥ घागर घेउनि पाणियाशीं जातां ॥ डोईवर घागर पाझरली ॥ नको० ॥ ३ ॥ एका जनार्दनीं पूर्ण कृपेनें ॥ राधा गौळण घाबरली ॥ नको० ॥ ४ ॥

पद ४४ वें.

नाहीं नाहीं मी पाहिली माती ॥ आई मज मारूं नको ॥ ॥ धृ० ॥ दहीं दूध चोरूनि दे सर्वांशीं ॥ ऐसे हे मज सांगताती ॥ १ ॥ तें न ऐकिलें ह्मणुनि मजवरी ॥ रुसले हे संगाती ॥ २ ॥ बळरामही त्यांत मिळालासे ॥ तो माझा पक्षपाती ॥ ३ ॥ दीनपणें मृदु बोलुनि हरिनें ॥ लावियेलीं नेत्रपातीं ॥ ४ ॥

पद ४५ वें.

नानापरि समजावितें परि न राहे हरी ॥ दहिं भात काल-वुनी दिला सर्वे झडकरी ॥ कडेवर घेउनियां फिरविलें मी दामोदरा ॥ राधे राधे राधे घेई श्यामसुंदरा ॥ १ ॥ क्षणभरि घरीं असतां खोडी करि सारंगपाणी ॥ बाहेर येतां आळ घेती गौळणी ॥ थोपटून निजवितें उठोनि येतो द्वारा ॥ रा० ॥ २ ॥ राधा घेउनियां हरिला गेली निज मंदिरा ॥ हृदय मंचकावरी निजविला हरी ॥ एका जनार्दनीं राधा भोगितसे सुंदरा ॥ राधे० ॥ ३ ॥

पद ४६ वें.

नको नेऊं भगवान ॥ अक्रुरा नको नेऊं भगवान ॥ धृ० ॥ वृंदावनींच्या सकळ जनांशीं ॥ दे एवढें जिवदान ॥ अ० ॥ १ ॥ मायबापही हंबर फोडीत ॥ हरणी धेनु समान ॥ अ० ॥ २ ॥ घात करूं इच्छि कंसासुर ॥ केवळ मूर्ति लहान ॥ ३ ॥ कर जोडुनि विनवी सुत ॥ कविवचनासि मान ॥ ४ ॥

पद ४७ वें.

परब्रह्म निष्काम तो हा गवळिया घरीं ॥ पायीं वांक्या अंदु कृष्ण नवनीत चोरी ॥ धृ० ॥ ह्मणती गौळणी हरीचीं पाऊलें धरा ॥ रांगत येतो हरी हा राजमंदिरा ॥ १ ॥ लपत छपत येतो हरी हा राजभुवनीं ॥ नंदासी टाकुनि आपण बसे

सिंहासनीं ॥ २ ॥ बहुता पुण्या बहुता भाग्या जोडिला देव ॥ अंत पवाडे तुमची नकळे माव ॥ ३ ॥ सांपडला देवरायासी बांधा दाव्यानीं ॥ शंखचक्र पद्मगदा सारंगपाणी ॥ ४ ॥ नामा ह्मणे अहो केशवराज दातारा ॥ जन्मोजन्मीं व्हावी तुमची चरणसेवा ॥ ५ ॥

पद ४८ वें.

पांवा वाजवी तुझा हरी ॥ यमुनेच्या तिरीं ॥ धृ० ॥ पावा वाजवी नाना छंदें ॥ सूचत नाहीं काम धंदे ॥ वेड लाविलें मुकुंदें ॥ गिरधारी गिरधारी ॥ पांवा० ॥ १ ॥ एके दिवशीं अरण्यांत ॥ पांवा वाजवी तुझा सुत ॥ आह्मीं गेलों हो धांवत॥ दोन प्रहरीं दोन प्रहरीं ॥ २ ॥ अगे सात आह्मीं गौळणी ॥ सात कृष्ण हो साजणी ॥ खेळ मांडिला हौसेनी ॥ तुझा हरी तुझा हरी ॥ पांवा० ॥ ३ ॥ खेळ मांडिला टिपऱ्यांचा ॥ परोपरी पावा वाजवी मौजेचा ॥ नाना छंदें नाचे साचा ॥ परोपरी परोपरी ॥ पावा० ॥ ४ ॥ काय सांगूं कृष्णाची मात ॥ एकाएकी झाले गुप्त ॥ बाळा निशिदिनीं हृदयीं ध्यात ॥ मुरारी मुरारी ॥ पावा० ॥ ५ ॥

पद ४९ वें.

बाई याला कोणी आणागे ॥ कोणी आणागे पंकजपाणी पियुषाची खाणी ॥ माझी विनवणी ॥ मोतियाचा दाणागे ॥

॥ १ ॥ विधि ह्मणती नेती नेती ॥ परब्रह्म परात्पर ज्योती ॥ सखेग दिनराती ॥ जिवाची विश्रांती ॥ वैकुंठींचा राणागे ॥ बाई० ॥ २ ॥ वेणु भुलला कुब्जेसीं ॥ सखे त्याविण मी परदेशी ॥ पुसा हो गौळियासी ॥ होइन तुमची दासी ॥ आणा मनमोहनागे ॥ बाई० ॥ ३ ॥ बाळ नोहे हा जगजेठी ॥ विधि जन्मला याचे पोटीं ॥ लिहिलें लल्लाटीं ॥ अक्षय्य सुख भेटी ॥ महीपती राणा गे ॥ बाई० ॥ ४ ॥

पद ५० वें.

भुलविलें राधेनें ॥ कृष्णाला ॥ भु० ॥ धृ० ॥ यशोदे तुझा कान्हा रडतां राहीना ॥ रडतो हा मोठ्यानें ॥ १ ॥ नंदाजी तुमचा कृष्ण लाडका ॥ हाका मारितो मोठ्यानें ॥ २ ॥ कडटी घेऊनी नावेंत बैसला ॥ नाहीं ऐकिलें त्यानें ॥ ३ ॥ एका जनार्दनीं पूर्ण कृपेनें ॥ वागविलें देवानें ॥ ४ ॥

पद ५१ वें.

भुलविलें वेणुनादें ॥ वेणु वाजविला गोविंदें ॥ १ ॥ पांगुळलें यमुनाजळ ॥ पक्षी राहिले निश्चळ ॥ २ ॥ तृणचारा विसरलीं ॥ पुच्छ वाहोनियां ठेलीं ॥ ३ ॥ आनंद त्रिभुवनीं ॥ एका भुलला जनार्दनीं ॥ ४ ॥

पद ५२ वें.

मशीं बोलुं नको गिरधारी रे ॥ मोठा धीट बालक हरी ॥

॥ धृ० ॥ तुझे ऐकुन मंजुळ बोला चरणीं देह अर्पण केला ॥ मं० ॥ १ ॥ तुझी गोकुळीं गुजगुज उठली ॥ तुझी माझी संगत तुटली ॥ म० ॥ २ ॥ जेव्हां तेव्हांचि हा तुझा खटला ॥ तुझ्या संगतीनें जिव माझा विटला ॥ ३ ॥ कृष्णा काय करूं दैवाला ॥ कोण्या सवतीनें घात हा केला ॥ ४ ॥ बोले उद्धव चिद्घन ऐसा ॥ राधा कोंदण बोलत तैसा ॥ ५ ॥

पद ५३ वें.

मथुरेसी गोरस विकूं जाती नितंबिनी ॥ वाटे जातां भेटली राधा गौळणी ॥ निजबळें येउनियां सोडिली वेणी । सोडि सोडि कान्हा सारंगपाणी ॥ १ ॥ यानें माझ्या संसारा घातलें पाणी ॥ माझें नांव रूप दोन्हीं बुडविलीं जनीं ॥ किति याच्या खोडी मी सांगूं साजणी ॥ सोडि० ॥ २ ॥ पदरीं धरियेली राधा न सोडिच निरी ॥ भोंवताल्या गौळणी हांसती सुंदरी ॥ एका जनार्दनीं खेळे खेळे श्री मुरारी ॥ ॥ सोडि० ॥ ३ ॥

पद ५४ वें.

मनमोहन मुरलीवाला ॥ नंदाचा अलबेला ॥ धृ० ॥ विदुरा वरच्या भक्षुनि कण्या ॥ सृष्टी पालनवाला ॥ मन० ॥ १ ॥ भक्तासोठीं तो जगजेठी ॥ कुब्जेशीं रत झाला ॥ मन० ॥ २ ॥ तुका ह्मणे त्या भीमातिरीं ॥ पुंडलिकें उभा केला ॥ मन० ॥ ३ ॥

पद ५५ वें.

माझें अचडे बचडे छकुडे ग राधे रूपडे ॥ पांघरूण घालिती कुंचडे ॥ धृ० ॥ हरि माझागे सांवळा ॥ पायीं पैंजण वाजति खुळ खुळा ॥ यानें भुलविल्या गोपीबाळा ॥ मा० ॥ १ ॥ हरि माझा गे नेणता ॥ करी त्रिभुवनाचा बोंगता ॥ जो कां नांदे त्रिभुवनीं ॥ मा० ॥ २ ॥ ऐसे देवाजीचे गडी ॥ पेंद्या सुदाम्याची जोडी ॥ बळिभद्र त्याचा गडी ॥ मा० ॥ ३ ॥ जनी ह्मणे तूं चक्रपाणी ॥ खेळ खेळतो वृंदावनीं ॥ लुब्ध झाल्या त्या गौळणी ॥ माझें० ॥ ४ ॥

पद ५६ वें.

माधव, मुरली मनोहर रे ॥ धृ० ॥ श्रीवत्सलांछन हृदयीं विलसत ॥ चारीत गोधन रे ॥ १ ॥ सुरनर किन्नर नारद तुंबर ॥ ध्याती तुज निशिदिनीं रे ॥ २ ॥ एका जनार्दनीं प्रभु मनमोहन ॥ भव भय हरण रे ॥ ३ ॥

पद ५७ वें.

ह्या गौळणी मातें छळिताती फार ॥ धृ० ॥ सात पांच मिळुनि भंवताल्या माझ्या ॥ अडवुनि लाविती दार ॥ १ ॥ मग ह्मणती थोर असमी तूं जरी ॥ होता बहु बरवा विचार ॥ मज० ॥ २ ॥ माणिक प्रभु ह्मणे गौळणीसीं ॥ लीला दावी विश्वाधार ॥ मज० ॥ ३ ॥

पद ५८ वें

याच्या हातींचा वेणु कोणी घ्यागे ॥ बाई घ्यागे सई घ्यागे ॥ या० ॥ धृ० ॥ गृहीं करित होतें कामधंदा ॥ वेणु वाजविला नंदाचीया नंदा ॥ तल्लिन झालें या मुरलीच्या नादा ॥ या० ॥ १ ॥ घरिं सासुचा जाच मला भारी ॥ जावा नणंदा गांजिती परोपरी ॥ या० ॥ २ ॥ तान्हें बाळ टाकून आलें घरा ॥ घरीं सासु सासरा म्हातारा ॥ याच्या मुरलिनें जिव झाला घाबरा ॥ याच्या० ॥ ३ ॥ वेणु नोहे हं विष मला वाटे ॥ नाद ऐकतां काम मनीं दाटे ॥ मध्वनाथासीं हृदयिं मूर्ति भेटे ॥ याच्या० ॥ ४ ॥

पद ५९ वें.

यशोदेसी गौळणी सांगती गाऱ्हाणीं । नट नाटक कपटी सांभाळ आपुलीं तान्हीं । किती खोडी याच्या सांगूं साजणी. ॥ सहस्रमुख भागला । निवांत ठेला । वेद परतला । नेति नेति शब्द । वेधु लाविला गोविंदें । परमानंदें । आनंद कंदें ॥ वेधु० ॥१॥ एके दिवशीं मी गेलें यमुनातिरीं जावेना ॥ सवें गोप संगती घेऊनि आला कान्हा । करीं धरी पदरा न सोडीं जाणा । एकांतांत घाली मिठी । न सुटे गांठी । पाहिली दृष्टी । नित्य आनंदु ॥ वेधु ला० ॥ २ ॥ एके दिवशीं घरासी आले सारंगपाणी । दहीं दूध भक्षुनि रितीं केलीं दुधाणी ।

श्रीकृष्ण यशोदा.

जगदीश्वर प्रि. प्रेस.

अज्ञान मडकें टाकिलें निपटोनी ॥ पाहिला हरी । पाहिला हरी । घरा भीतरीं । पळाला दुरी । बाई येश्वदे० ॥ ३ ॥ किती खोडी याच्या सांगूं साजणी । गुण लिहितां न पुरे मेदिनी । रूप सुंदर पाहतां न पुरे नयनीं । एक जनार्दनीं वेधल्या नारी । गवळण तान्ही । शारंगपाणी ॥ ४ ॥

पद ६० वें.

येश्वदे घराकडे चाल मला जेऊं घाल ॥ जेऊं घाल जेऊं घाल ॥ धृ० ॥ साध्या गव्हाची पोळी लाटीं ॥ मला पुरणपोळी करून दे मोठी ॥ नाहीं अडवीत गुळासाठीं ॥ मला जेऊं घाल ॥ य० ॥ १ ॥ तूप लावून भाकर करीं ॥ वर कांद्याची कोशिंबिरी ॥ मला जेऊं० ॥ य० ॥ २ ॥ आईगे खडिसाखरेचे खडे ॥ लौकर मला करून दे वडे ॥ बाळ स्फुंदस्फुंदोनी रडे ॥ मला० ॥ ३ ॥ आई लहानच घे ग ऊंडा॥ लौकर भाजून दे मजला मांडा ॥ लांब गेल्या गाईच्या झुंडा ॥ मला जेऊं० ॥ ४ ॥ आई मी खाईन शीळा घांटा ॥ दह्याचा करून दे मठ्ठा ॥ नाहीं माझ्या अंगीं ताठा ॥ मला जे० ॥ ५ ॥ भाकरी बरीच गोड झाली ॥ भक्षुनि भूक हारपली ॥ यश्वदेनें कृपा केली ॥ मला जेऊं० ॥ ६ ॥ आई मी तुझा एकुलता एक ॥ गाई राखितों नऊ लाख ॥ गाई राखुन झिजलीं नखं ॥ मला जेऊं० ॥ ७ ॥ नामा विनवी

केशवासी ॥ गाइ राखितो वनासी ॥ जाऊन सांगा येश्वदेशीं ॥ मला जेऊं० ॥ ८ ॥

पद ६१ वें.

रडत माझें बाळ तान्हें ॥ समजावितें राहीना ॥ धृ० ॥ नानापरी समजावितें ॥ मागेल तें खाया देतें ॥ थोपटुनी निजवितें ॥ परि हा उगा राहीना ॥ १ ॥ नानापरी करीतो छंद ॥ रडतो हा स्फुंद स्फुंद ॥ नेत्रांतूनी वाहे बिंद ॥ परी डोळा लागेना ॥ २ ॥ पोटीं धरुनिखां दम ॥ सर्वांगीं सुटला घाम ॥ एका जनार्दनी प्रेम ॥ यशोदेशी माईना ॥ ३ ॥

पद ६२ वें.

राधे तुझा रंग पाहुन कृष्ण दंग झाला ॥ राधे हरि दंग झाला ॥ धृ० ॥ वेणी फणी करुनि चांग ॥ काजळ कुंकू ल्याली भांग ॥ अंगामध्यें चोळी तंग ॥ दावि हरिला रंग ॥ राधे० ॥ १ ॥ राधे तुझा संग झोंक ॥ कृष्ण पाहुन लावि नोक ॥ जरि पातळाचा झोंक ॥ पदर सांवरिला ॥ राधे०॥ २ ॥ मथुरेसी गौळण थाट ॥ शिरी गोरसाचा माठ ॥ चढून यमुनेचा घांट ॥ पालवी हरिला ॥ राधे तुझा० ॥ ३ ॥ मथुरेची गौळण वेडी ॥ चालतांना डोळे मोडी ॥ गोपाळनाथ भक्त गडी ॥ चरणी ठाव दिला ॥ राधे० ॥ ४ ॥

पद ६३ वें.

राधे तुझा कृष्ण हरी ॥ गोकुळांत फंद करी ॥ ध्रु० ॥ गवळणींच्या जाऊन घरीं ॥ दहिं दूध चोरी करी ॥१॥ मिळुन गवळणींचा थाट ॥ चढती यमुनेचा घाट ॥ आडवितो आमुची वाट ॥ करितो मस्करी ॥ राधे० ॥ २ ॥ संगें घेउनियां गोपाळ ॥ हिंडतसे रानोमाळ ॥ करितो आमचे बहु हाल ॥ सोसावे कुठवरी ॥ रा० ॥ ३ ॥ गुण त्याचे सांगूं किती ॥ सांगतां मशिं वाटे भिती ॥ वाईट आहे त्याची रीती ॥ असा ब्रह्मचारी ॥ राधे० ॥ ४ ॥ गौळणी होउनियां लीन ॥ जाती हरिला शरण ॥ क्षमा करिजे मनमोहन ॥ दास चरण धरी ॥ राधे० ॥ ५ ॥

पद ६४ वें.

राधे तुला पुसतो घोंगडीवाला ॥ घागडीवाला कांबळीवाला ॥ राधे० ॥ध्रु०॥ जमवुनि पोरें गेला यमुनेच्या तिरीं ॥ वांटितो गोपाळकाला ॥ रा० ॥ १ ॥ रात्रीं माझ्या मंदिरीं आला ॥ निरोप सांगुनि गेला ॥ रा० ॥२॥ गळां वैजयंति माळा । हातिं घेऊनियां वेणू ॥ नेसुनि पितांबर पिंवळा ॥ रा० ॥ ३ ॥ जनी ह्मणे विठू हा धाला ॥ गळां वैजयंती माळा ॥ रा०॥ ॥४॥

पद ६५ वें.

लोणी रुचे तुज ह्मणुनि मंथितें ॥ कृष्णा घरीं घडीभरी खेळें॥

कान्हा घडीभरी खेळें ॥१॥ मंथन करुंदे मंथन करुंदे ॥ सोडीं रवी सोडीं बाळा ॥ देई आधीं मज स्तनपानातें ॥ कृष्णा कामाचिया वेळा ॥ तान्हा कामाचिया वेळा ॥ एका जनार्दनीं घुसळितें आतां ॥ काढुनियां देतें गोळा ॥ काढु० ॥ २ ॥

पद ६६ वें.

लोभ हरीचा लटका बाईगे ॥ लोभ० ॥ धृ० ॥ अक्रूर आला घेऊन गेला ॥ काळजाचा कुटका ॥ बाई० ॥ १ ॥ उद्धव शहाणा घेऊन आला ॥ कागदाचा कुटका ॥ बाई० ॥ २ ॥ कुब्जा दासी केली पट्टराणी ॥ कैशी होईल सुटका ॥ बाई० ॥ ३ ॥ मध्वमुनीश्वर स्वामी रमापती ॥ तोडुनि गेला तुटका ॥ बाई० ॥ ४ ॥

पद ६७ वें.

वारियानें कुंडल हाले । डोळे मोडित राधा चाले ॥ ॥ धृ० ॥ राधेला पाहुनी भुलले हरी । बैल दोहितो आपुले घरीं ॥ १ ॥ फणस गंभीर कर्दळीदाट । हातीं घेऊन सारंगापाट ॥ २ ॥ हरिला पाहुनी भुलली चित्ता । मंदिरीं घुसळी डेरा रिता ॥ ३ ॥ मन मिळालेंसे मना । एका भुललें जनार्दना ॥ ४ ॥ वारियानें० ॥

पद ६८ वें.

शिणलासी माझ्या बारे ॥ धृ० ॥ पायीं अनवाणी संगें

रुक्मिणी ॥ कांटे कर्नाटकच्या वाटे जातां उपवासी ॥ १ ॥ अति सकुमारा नंदकिशोरा ॥ नागर गिरिवरधारि ॥ पंढरिचा रहिवाशी ॥ २ ॥ आदि नारायण जगत्रयजीवन ॥ पतितपावन भक्तांकारण ब्रीद पाळिसी ॥ शिणलासी० ॥ ३ ॥

पद ६९ वें.

सासुबाई आत्याबाई ॥ या कृष्णाला सांगा कांहीं ॥ या कानाला सांगा कांहीं ॥धृ०॥ एकटेंच येऊन एकटेंच पाहतो ॥ मस्करी करितो बाई ॥ या कृष्णाला० ॥ १ ॥ दहिं दूध घेऊनि मथुरेसीं जातां ॥ आडवुनि मागे दुधसाई ॥ या कृष्णाला० ॥ २ ॥ मध्वमुनीश्वर रमावर सुंदर ॥ हरिविण दुजा ठाव नाहीं ॥ या कृ० ॥ ३ ॥

पद ७० वें.

सासुबाई करूं मी काई शिव्या कां हो देतां ॥ धृ० ॥ घागर घेऊनि पाणियासी जातां ॥ काना येतो धाई धाई ॥ १ ॥ दहीं दूध घेऊनि मथुरेसीं जातां आडवितो ठाईं ठाईं ॥ २ ॥ मीरा कहे प्रभु गिरिधर नागर अपराध माझा नाहीं नाहीं ॥ ३ ॥

पद ७१ वें.

सांवळें सुंदर माझें लेंकरूं गुणाचें ॥धृ०॥ ऐका हो घरधणी

मज सासुची जाचणी ॥ मजविण वेगळा कृष्ण न राहे अंगणीं ॥ १ ॥ घरिं कृष्ण दारीं कृष्ण अवघाची कृष्ण ॥ कपाळकुट झालें लोकीं बोभाट ऐकिला ॥ २ ॥ आतां काय सांगूं या गांवींचें नवल ॥ गोरस पिऊनि हरि पळाला न बोलतां बोल ॥ एका जनार्दनीं हरि हा यशोदेचा तान्हा ॥ ३ ॥

पद ७२ वें.

हरी तुझी कांतीरे सांवळी ॥ मीरे गोरी गोमटी चांफे-कळी ॥ तुझ्या दर्शनें होईन मीरे काळी ॥ मग हे वालिन वालीजन ॥ धृ० ॥ उगा राहें न करीं चाळा ॥ किती सांगूं मी तुजरे गोपाळा ॥ तुझा खर बहुरे कांवळा ॥ अरे नंदबाळा हल-गजा ॥ २ ॥ तुझ्या अंगींची उरमट घाणी ॥ चोरूनि खाशील दहिं दूध लोणी ॥ घरींचे बाहेरील आणोनी ॥ मीरे चांदणी सकुमार ॥ ३ ॥ तुज तंव हांसतील हे जन ॥ धिकारितील मजला देखून ॥ तुझ्या अंगींचे लक्षण पाहून ॥ मजला होईल विटंबन ॥ ४ ॥ तुज तव लाज भय शंका नाहीं ॥ मज तव सज्जन पिसून पाहीं ॥ आणिक मानसीं तुज सांगूं काइ ॥ कशी भीड तुजला माझी नाहीं ॥ ५ ॥ वचन मोडून देहातें ॥ कळलें न साहेचि मातें ॥ तुकया स्वामी गोपीनाथ ॥ जीवन्मुक्त करूनि भोगी ॥ ६ ॥

पद ७३ वें.

हरी माझ्या मंदिरीं कधीं तरि याल ॥ ध्रु० ॥ बसलें मी होतें रंगमहालीं आरसे लाविले चार ॥ हरि० ॥ १ ॥ येतां जातां रोखुन पहातां ॥ वाईट तुमची चाल ॥ हरि० ॥ २ ॥ पलंगीं मी केली शेज फुलांची ॥ परिमळ सुगंध घ्याल ॥ हरि० ॥ ३ ॥ तुमच्या चरणाची झालें मी दासी ॥ एक वेळ दर्शन द्याल ॥ हरि० ॥ ४ ॥ एका जनार्दनीं पूर्ण कृपेनें ॥ मोक्षपदासी न्याल ॥ हरि० ५ ॥

पद ७४ वें.

हरि तुझी मुरली घर घेणी ॥ हरि० ॥ ध्रु० ॥ तुझ्या मुरलीचे गुण तुला शिकविले कोणी ॥ गोपी विचरतां विसरल्या वेणी ॥ हरि० ॥ १ ॥ तुझ्या मुरलीची ध्वनी ॥ आम्हीं एकुनि कानीं ॥ गोपी विपरित ल्याल्या लेणीं ॥ हरि० ॥ २ ॥ मच्छनाथमुनी पुण्यवंत आम्हीं ॥ लोक लज्जेवरि सोडिलें पाणी ॥ हरि० ॥ ३ ॥

पद ७५ वें.

कन्हैयां सामळो मारी बात ॥ क० ॥ ध्रु० ॥ नंदका छोरा दहिं दुध खावत ॥ मटकी लेकर हात ॥ क० ॥ १ ॥ गोधन चारत गोधन धुवत ॥ मुरली लेकर हात ॥ क० ॥२॥

मोर मुगुट पितांबर शोभे ॥ हमसे करत नाच ॥ क० ॥ ३ ॥
कहे तुकाराम नंदका छोरा ॥ बांसुरी बाजे दिनरात ॥
॥ क० ॥ ४ ॥

पद ७६ वें.

काना तोरी घुंगरिया पेहरी ॥ होरी खळे किसन गिर-
धारी ॥ धृ० ॥ जमुनाके नीर तीर धेनु चरावत ॥ खेलत राधा
प्यारी ॥ १ ॥ अनीकोरे गंगा अनीकोरे जमुना ॥ बिचमें
राधाप्यारी ॥ २ ॥ मोरमुगुट पितांबर शोभे ॥ कुंडलकी छब
न्यारी ॥ ३ ॥ मीराके प्रभु गिरिधर नागर ॥ चरण कमल
बळहारी ॥ ४ ॥

पद ७७ वें.

काना चालो मारा घेर काम छे ॥ सुंदर तारूं नाम छे
॥ धृ० ॥ मारा अंगनमो तुलसीनुं झाड छे ॥ राधा गौळण
मारूं नाम छे ॥ १ ॥ आगला मंदिरमां सासरा सुवेला छे ॥
पाछळा मंदिर सामसुम छे ॥ २ ॥ मोरमुगुट पितांबर शोभे ।
गळां मोतनकी माल छे ॥ ३ ॥ मीराके प्रभु गिरिधर नागर ।
चरण कमल चित्त जाय छे ॥ ४ ॥

पद ७८ वें.

काना मेरी घागर भर देरे ॥ भर दे शिरपर धर दे ॥ धृ० ।

तुम तो जानो भोली भोली ॥ छोटीसी बार चतुरछे ॥ १ ॥ तूं मत जान काना ऐणें गामकी ॥ बरसाणें मेरो बेर छे ॥ का० ॥ २ ॥ तूं मत जान काना कन्या कुंवारी ॥ श्रीकृष्ण ठाकोरजी मेरा वर छे ॥ का० ॥ ३ ॥ चंद्र सखी भजो बालकृष्ण छबी ॥ हरिहर हरिके चरण चित्त धर दे ॥ का० ॥ ४ ॥

पद ७९ वें.

किने देखा कन्हैया प्यारा मुरलीवाला ॥ धृ० ॥ यमुनाके तिर निर गवां चरावें ॥ खांदे कामरिया काला ॥ १ ॥ मोरमुगुट पितांबर शोभे ॥ कुंडल झलके हिरा ॥ २ ॥ मीराके प्रभु गिरिधर नागर ॥ चरण कमल बलहारा ॥ ३ ॥

पद ८० वें.

कुबजेने जादु डारा ॥ उने मोहा श्याम हमारा ॥ धृ० ॥ जादुकी पुडियां पड पड मारे ॥ जाणेका भेद बिचारा ॥ १ ॥ रात्र अंधारी बिजली चमके ॥ देखे चंद्र बिच कोरा ॥ २ ॥ आव मोरे सांवरिया चवरंग खेळ ॥ तुम जीता मै हारा ॥ ३ ॥ मीराके प्रभु गिरिधर नागर ॥ संतसमागम न्यारा ॥ ४ ॥

पद ८१ वें.

गोरस बेचने चल गोरी मथुरा ॥ तुम केव ठाडे नंद किशोरा ॥ धृ० ॥ मत खेंचो मारी फारी चुनेरी ॥ सास बुरी मैकु देवेंगी गारी ॥ गो० ॥ १ ॥ चैतनकी मेरी आंगियाँ फारी ॥ काय कहुं मै नंगि नार उघारी ॥ गो० ॥ २ ॥ हंकार हुंकार मेरा गरवा फोरा ॥ ठाके गोरस सबही गीरा ॥ गो० ॥ ३ ॥ एका जनार्दनी सबही भेटे ॥ लगा चुटक केरन घुरा ॥ गो० ॥ ४ ॥

पद ८२ वें.

चल राधे तोहे शाम बुलावे ॥ प्यारे कहे आवे ॥ धृ० ॥ कुंज भुवनमां ठाडो माधव ॥ राधे तेरो जस गावे ॥ १ ॥ रात अंधेरी होत है प्यारी ॥ इतनी देर राधे कायकु लगावे ॥ ३ ॥ सोळा सहस्र गोपिनके दौर ॥ तो सुन प्रेम अधिक लगावे ॥ ॥ ४ ॥ सूरदास प्रभु तिहारे मिलनकु ॥ तोहे बुलावन मोहे पठावे ॥ ४ ॥

पद ८३ वें.

जमुनाजीको तीर ॥ दधि बेचन जऊं ॥ ज० ॥ धृ० ॥ एक तो घागर शिरपर भारी ॥ दूजा सागर दूर ॥ कैशी

दधि बेचन जाऊं ॥ १ ॥ एक तो कनैया हठेला ॥ दुजा माखन चोर ॥ कैसी० ॥ २ ॥ एक तो नणंद हटेली ॥ दुजा सासरे नादान ॥ ३ ॥ हे मिरा दरशनकु प्यारी ॥ दरशन दिजोरे महाराज ॥ ४ ॥

पद ८४ वें.

ष्याके मथुरा कानाने घागर फोरी ॥ दुलरी मारी तोरी ॥ चुनरी मारी फारी ॥ ज्याके० ॥ ध्रु० ॥ ऐसी रीत तुज कोन शिकावे ॥ किसन करीत बलजोरी ॥ १ ॥ सासु हटेली ननंद रुसेली ॥ दिर देवत माको गारी ॥ २ ॥ मीराके प्रभु गिरिधर नागर ॥ चरण कमल चित्त हारी ॥ ३ ॥

पद ८५ वें.

झुलत राधा संग । गिरिधर ॥ ध्रु० ॥ अबीर गुलालकी धूम मचाई । मारी पिचकारी रंग ॥ गिर० ॥ १ ॥ लाल भई ब्रिंदावन जमुना । केशर चुवा तरंग ॥ गिर० ॥ २ ॥ नाचत ताले आधार सुरभार ॥ धिम धिम बाजे मृदंग ॥ गिर० ॥ ३ ॥ मिराके प्रभु गिरधर नागर ॥ चरण कमलकुं दंग ॥ गिरिधर० ॥ ४ ॥

पद ८६ वें.

तुम बिन मोरी कोन खबरले ॥ गोवर्धन गिरिधारी रे ॥ धृ० ॥ मोर मुगुट पितांबर शोभे ॥ कुंडलकी छब न्यारीरे ॥ तु० ॥ १ ॥ भरी सभामों द्रौपदी ठारी ॥ राखो लाज हमारीरे ॥ तु० ॥ २ ॥ मीराके प्रभु गिरिधर नागर ॥ चरण कमल बलहारी ॥ तु० ॥ ३ ॥

पद ८७ वें.

तोती मैना राधे कृष्ण ॥ तोती मैना राधे कृष्ण ॥ राधे कृष्ण बोल ॥ तोती राधे कृष्ण बोल ॥ धृ० ॥ एकही तोती धुंडत आई ॥ लाकटकी वानी मोल ॥ १ ॥ दाना खावे तोती पानी पिवे ॥ पिंजरेमें करित कल्लोळ ॥ तोती० ॥ २ ॥ मीराके प्रभु गिरिधर नागर ॥ हरिके चरण चित डोल ॥ तोती० ॥ ३ ॥

पद ८८ वें.

देखोरे देखो जसवदा मैयां ॥ तेरा लालना ॥ तेरा लालना ॥ मैया झुले पालना ॥ धृ० ॥ बाहार देखो बाररे बरशकु ॥ भीतर देखो मैया झुले पालना ॥ १ ॥ जमुना-बल राधा भरनेकु निकली ॥ पकरत जोबन मैया ॥

तेरा लालना ॥ २ ॥ मिराके प्रभु गिरिधर नागर भजन नित करना ॥ मैया झूल पालना० ॥ ३ ॥

पद ८९ वें.

पग घुंगरूरे ॥ पग घुंगरू बांधकर नाचोरे ॥ धृ० ॥ मैं अपने तो नारायनकी ॥ हो गई आपही दासीरे ॥ १ ॥ विषका प्याला राजाजीने भेजा ॥ पीवत मीरा हांसीरे ॥ २ ॥ लोक कहे मीरा भईरे बावरी ॥ बाय कहे कुलनाशीरे ॥ ३ ॥ मीराके प्रभु गिरिधर नागर ॥ हरिचरणकी दासीरे ॥ ४ ॥

पद ९० वें.

पाणी बिच खडे दैन्यवानी ॥ बात बोले हिंदुस्थानी ॥ अब तुम करोजी मेहरबानी ॥ देव मेरे कपडे ॥ धृ० ॥ मेरे नंदजीके लाल ॥ देव० ॥ १ ॥ तुम तो मथुरा राखनवाला ॥ ॥ देव० ॥ तुम तो गोपी पालनवाला ॥ देव० ॥ २ ॥ सब कपडे लिये छिनकर ॥ ले गये झाडके उपर ॥ गवालन कहे कन्हैया चोर ॥ दे० ॥ ३ ॥ मेरी ननंद है बिजली ॥ छपन्न देशकी चुगली ॥ कन्हैया छोडो मेरी चोली ॥ दे० ॥ ॥ ४ ॥ मेरी सास है जंजाल ॥ उपडे शिरके लंबे बाल मेरेको मारे गालो गाल ॥ दे० ॥ ५ ॥ मेरा मरद है मरदाना

उसिका शिपायका बाना ॥ गोली मारेगा दिवाना ॥ दे० ॥
॥ ६ ॥ मैं जातकी बह्मनी ॥ मेरा सॉवला है गगनी ॥ नीचे
उतारो सारंगपानी ॥ दे० ॥ ७ ॥ गवालन कहे मैं क्या करूं ॥
कपडे बिन दिवानी फिरूं ॥ तेरे मूंपें शकर भरूं ॥ ८ ॥ गवा-
लन कहेजी नंदलाल ॥ मत कर कपडेके हाल ॥ कबिरा कहे
सुनो मेरा ख्याल ॥ देव० ॥ ९ ॥

पद ९१ वें.

पिहुकी बोलीन बोल ॥ पपैय्या ॥ धृ० ॥ तोरे बिना मोकूं
पिरावत है ॥ जिरा करूंगी मी मोल ॥ १ ॥ तै खोलना मेराजी
डरत हैं ॥ तन मन डावा डोल ॥ २ ॥ मीराके प्रभु गिरधर
नागर ॥ का मनी करत कल्लोळ ॥ ३ ॥

पद ९२ वें.

बाजत वेनु रसाल ॥ बनमो बा० ॥ धृ० ॥ चलो सखि
मिल देखन जय्ये ॥ मोहन मदन गोपाल ॥ १ ॥ चंग
मृदंग मधुर रस मुरली ॥ तंती औरही ताल ॥ गावत गीत
अनुपम अधिक छबी ॥ हासत विनोद पियाल ॥ बन० ॥ २ ॥
मोहनके शीर मुगुट बिराजे ॥ और वैजयंती माल ॥ सबही
रासरेचा यमुनातट ॥ निरखत नंदजीको लाल ॥ बन०

॥ ३ ॥ सुनि सुनि सुंदरी थकित भई सब ॥ पेहनी पहवी हाल ॥ दास विश्वंभरा हरि मिलनेकु ॥ छोड दिया घर दार बन० ॥ ४ ॥

पद ९३ वें.

भजो मन राधे नंदकिशोर ॥ धृ० ॥ माता जशोदा पालना झुलावे हातमें रेशम दोर ॥ १ ॥ नंद बावाके अंगनमों खेलत ॥ घुगरनकी घमघोर ॥ २ ॥ जमुनाके निर तिर धेनु चरावे ॥ बंसी वजावे मुख मोड ॥ ३ ॥ मोर मुगुट पितांबर शोभे ॥ कुंडलकी छबी ओर ॥ ४ ॥ चंद्रसखी भजो बालकृष्ण छबी ॥ राधाकृष्णकी जोड ॥ ५ ॥

पद ९४ वें.

मधुरध्वनी बाजे हो ॥ सुन सजनी ॥ धृ० ॥ ब्रिंदावनमें रास रच्यो है ॥ नंदन सुख नंद सदनी ॥ १ ॥ जहां त्याहां श्रवण वरहि मृग नयनी ॥ चेंद्रा चलत गज ममनी ॥ २ ॥ सुतमती छोड भई तन व्याकुळ ॥ बिसरगई कुलरजनी ॥ ३ ॥ सूरदासा आस दरशनकी ॥ सब भई नागर ॥ मधु० ॥ ४ ॥

पद ९५ वें.

मनमोहन दिलका प्यारा ॥ धृ० ॥ माता जशोदा पालना हलावे ॥

हातमें लेकर दोरा ॥ मनमो० ॥ १ ॥ कबसें आंगनमों खडी है राधा ॥ देखे किसनका चेहेरा ॥ मनमो० ॥ २ ॥ मोरमुकुट पीतांबर शोभे ॥ गळां मोतनका गजरा ॥ मनमो० ॥ ३ ॥ मीराके प्रभु गिरिधर नागर ॥ चरनकमल बलहारा ॥ म० ॥४॥

पद ९६ वें.

मथुराके कुंजविहारी ॥ तुम राखो लाज हमारी ॥ धृ० ॥ लेकर चीर कदम ज्या बैठे ॥ हम जलमें उघाडी ॥ म० ॥ १ ॥ हमारी चीर देव नंद नंदना ॥ हम ब्रीकभान दुलारी ॥ २ ॥ चीर तुमारी जब हम देये ॥ जलसे हो जाव न्यारी ॥ ३ ॥ जो हम जलसे न्यारी होवे ॥ लोक हांसे दे तारी ॥ ४ ॥ पुसेहत पत्र शहर राधा निकसी ॥ कृष्ण बजावत तारी ॥ ५ ॥ सुरदास प्रभु तुमारे दरशनकू ॥ तुम पुरुष हम नारी ॥ ६ ॥

पद ९७ वें.

मत मारो पिचकारी ॥ मेरी सगरी भिज गई सारी ॥ ॥ धृ० ॥ जनि डारे सो सनमुख रहियो ॥ नहीं तो मैं देउंगी गारी ॥ १ ॥ भर पिचकारी मेरे मुखपर डारी ॥ भीजगई तन मोरी सारी ॥ २ ॥ लाल गुलाल उडावन लागे ॥ मैं

गौळण.

त मनमें विचारी ॥ ३ ॥ मीरा कहे प्रभु गिरिधर नागर ॥ चरन कमल बलहारीरे ॥ ४ ॥

पद ९८ वें.

मा मैने गोविंद लिन्हो मोल ॥ धृ० ॥ कोइ कहे हलका को कहे भारी ॥ लियो है तराजु तोल ॥ १ ॥ कोई कहे ससता कोई कहे मेहेंगा ॥ कोई अनमोल ॥ २ ॥ ब्रिंदावनके ज गलिनम ॥ लियो है बजाके ढोल ॥ ३ ॥ मीराके प्रभु गिरिधर नागर ॥ पुरब जनमके बोल ॥ मा० ॥ ४ ॥

पद ९९ वें.

मैं भुली घरजानी वाट ॥ गोरस बेचन आई हाट ॥ धृ० ॥ कन्हैया मन मोहन लाल ॥ सबही बिसरूं देखे गोपाल ॥१॥ कहां ग डारु देखे अनेरा ॥ देखे तो सब दाहिने बेरा ॥२॥ हूंतो थाकित भईरे तुका ॥ भागारे सब मनका धोका ॥ ३ ॥

पद १०० वें.

मोरे आंगनमों मुरली बजावोरे ॥ खिलाना देऊंगी खिलावना देउंगी ॥धृ०॥ नाच नाच मोरे मनमोहन ॥ मधुर गीत सुनाऊंगी ॥ १ ॥ मीराके प्रभु गिरिधर नागर ॥ हरिके चरण धर जाऊंगी ॥ २ ॥

पद १०१ लें.

राधा प्यारे दे डारोजी बन्सी हमारी ॥ ध्रृ० ॥ ये बंसीमें मेरा प्रान बसत है ॥ वो बन्सी गई चोरी ॥ वो बन्सी गई चोरी ॥ १ ॥ ना सोनेकी ना रुपेकी ॥ हरे हरे वांसकी पेरी ॥ २ ॥ घडी एक मुखमें ॥ घडी एक करमें ॥ घडी एक अधर धरी ॥ ३ ॥ मिराके प्रभु गिरिधर नागर ॥ चरन कमल पर वारी ॥ ४ ॥

पद १०२ रें.

शाम बतादोरे मुरलीवाला । मुरलीवाला मनोरथ ठाला ॥ शाम० ॥ ध्रृ० ॥ मोर मुगुट पितांबर शोभे । भाल तिलक गले मोहनमाला ॥ १ ॥ एक बन धुंडे सब बन धुंडे । काहां ना पाओ नंदजिका लाला ॥ २ ॥ जोगन होउंगी ॥ बैरागन होउंगी । गले बिचवाउंगि मृगकी छाला ॥ ३ ॥ मीराकहे प्रभु गिरिधर नागर । मांग लिया प्रिया प्रेमका भाला शाम० ॥ ४ ॥

पद १०३ रें.

सुन मोरे वचन रंगेली राधे ॥ ते रस पाये सिंधु अगाधे ॥ ध्रृ० ॥ तूं ब्रिखभान गोपकी बेटी ॥ गिरधर लाल रसीक

संग बैठी ॥ १ ॥ शिव विरंचीके ध्यान न आवे ॥ कुंत कुसुम हार पनावे ॥ २ ॥ जाकु निति निति निगम भाखे ॥ कुंतु अधर सुधारस चाखे ॥ ३ ॥ तेरो भाग मोवे कहत न बनि आवे ॥ कछु ये प्रीत प्रेम नंद गावे ॥ ४ ॥

पद १०४ थें.

हरि तुम कायकु प्रीत लगाई ॥ प्रीत लगाई पर दुःख दिधो ॥ कैसी लाज न आई ॥ ह० ॥ १ ॥ गोकुल छोडूं मथुराके ज वुं ॥ वाम कौन बढाई ॥ हरि० ॥ २ ॥ मीराके प्रभु गिरिधर नागर ॥ तुमकूं नंद दुहाई ॥ ह० ॥ ३ ॥

पद १०५ वें.

हरिबिन रहियां न जाये जिहिरा ॥ छबही थाडी देखे रहा ॥ धृ० ॥ क्या मेरे लाल कवन चुकी भई ॥ क्या मोही प्यारी मेरे लगई ॥ धृ० ॥ कोई सखीह जिव्यावें बुलावत ॥ बारहिला-रुउसपरतन ॥ तुकाप्रभु कब देखे ॥ पामी औ अफेरनका जाऊं ॥ २ ॥

पद १०६ वें.

हरिगुन गावत नाचुंगी ॥ धृ० ॥ अपने मंदिरोंमें बैठ बैठ-कर ॥ गीता भागवत बाचुंगी ॥ १ ॥ ग्यान ध्यानकी गठडी

बांधकर ॥ हरिहर संगमें लागुंगी ॥ २ ॥ मिराके प्रभु गिरिधर नागर ॥ सदा प्रेम रस चाखुंगी ॥ ३ ॥

पद १०७ वें.

हातकी बिडिया लेव मोरे बालम ॥ मोरे बालम सजनवा ॥ धृ० ॥ कथ्था चुना लवंग सुपारी बिडा बनाऊं गहिरा ॥२॥ केशरका तो रंग खुला है मारो पिचकारी ॥ १ ॥ पक्के पानका विडा बनाऊं लेव मोरे बालमजी ॥ हांस हांसके बात बोलत पडदा खोलोंजी ॥ २ ॥ मीराके प्रभु गिरिधर नागर बोलत है प्यारी ॥ अंतर बालम मत कर यारो दासी हो तेरी ॥ ३ ॥

पद १०८ वें.

जमुनामों कैसी जाऊं मोरे सैय्यां ॥ बीच खडा तेरो लाल कनैय्यां ॥ टेक ॥ ब्रिंदाबनके मथुरा नगरी ॥ पानी भरना कैसी जाऊं मोरे सैय्यां ॥ १ ॥ हातमों मोरे चूडा भराहै ॥ कंगन लेहेरा देत मोरे सैय्यां ॥ २ ॥ दधि मेरा खाया ॥ मटकी मेरी फोरी ॥ अब कैसी बुरी बात बोलूं मोरे सैय्यां ॥ ३ ॥ सिरपर घडा घडेपर झारी ॥ पतली कमर लचकय्यां सैय्यां ॥ मीरा कहे प्रभु गिरिधर नागर ॥ चरनकमल बल जाउं मोरे सैय्यां ॥ ५ ॥

पद १०९ वें.

याती कुल सांडिलें आह्मी वेगीं ॥ माया माहेर त्यजिलें तुजलागीं ॥ अंग अर्पियेलें आंगींच्या आंगीं ॥ शेवटीं रतलासी दासी कुब्जेलागीं ॥ १ ॥ सर निर्गुणा तूं अवगुणाचा हरी ॥ जवळी असतां तूं झालासी कैसा दुरी ॥ चित्त गोमटेंची चिंता निरंतरी ॥ मन मावळलें न दिसे दृश्याकारीं ॥ २ ॥ तुजलागीं सांडिला आह्मीं देहसंग ॥ तुजविण विटला विषयभोग ॥ जळो तुझा उपदेश सांग वियोग ॥ आह्मां देई सप्रेम संयोग ॥ ३ ॥ एक ह्मणती रोकडा सांडा शब्द आटी ॥ शब्द नातुडे कोरड्या ज्ञानगोष्टी ॥ आजिचा सुदीन श्रीकृष्ण झाली भेटी ॥ हरुषें निर्भर स्वानंदें भरली सृष्टी ॥ ४ ॥ एक ह्मणती गे सांडा भक्तिज्ञान ॥ स्वयें जोडिलें कांहींसें आतां ध्यान ॥ भजें भजक एक झालें भजन ॥ गेली त्रिपुटी मिथ्या मोक्षबंधन ॥ ५ ॥ एक ह्मणती गे चला मांडूं रासु ॥ झणीं उगवे मायामय दिवसु ॥ दैवें जोड सप्रेम राजहंसु ॥ शोधा निजतत्त्व सांडोनि आळसु ॥ ६ ॥ गोपीमंडळी मिळाली कृष्णापाशीं ॥ जशा रश्मी भिनल्या रविबिंबावरी ॥ कृष्ण भोगितां नाठवे दिननिशीं ॥ एकजनार्दनीं ऐकतां भ्रमसी ॥ ७ ॥

पद ११० वें.

गड्यांनो आपुल्या कृष्णाला ॥ अक्रूर नेतो मथुरेला ॥ ध्रु०॥ दोघे रथांतरीं बसती ॥ यशोदा नंद गोप रडती ॥ अक्रूरासि सर्व नमिती ॥ त्याच्या दया न ये चित्तीं ॥ ह्मणुनी जाऊं मारूं त्याला ॥ अ० नेतो० ॥ १ ॥ गोपी फारचि तळमळती ॥ करानें वक्षभाळ पिटिती ॥ हरिला जाऊं नको ह्मणती ॥ अ्रूनें सर्वांगें भिजती ॥ पुर तो गेला यमुनेला ॥ अ० ॥ २ ॥ ऐकुनी सर्व गोप भ्याले ॥ धांवुनि हरिजवळि आले ॥ मूर्छित पायां जवळि पडले ॥ हरिनें हृदयीं कवळियेले ॥ देव मग फाराचि गहिंवरला ॥ अ० ॥३॥ तुजविण आह्मां नाहीं कोणी ॥ ह्मणुनी सर्व जाऊं मरुनी ॥ परी ये चिंता एक मनीं ॥ कंस तुज बा नेइल धरुनी ॥ तैं कोणी नाहीं बा तुजला ॥ अ० ॥ ४ ॥

पद १११ वें.

गडे हो कृष्ण गडी आपुला ॥ यमुनाडोहीं बुडाला ॥ ध्रु० ॥ कालिया डसले कृष्णाला ॥ होइल विषबाधा हरिला ॥ हांक मारिल आपुल्याला ॥ तुह्मी तरी स्वस्थपणें बसलां ॥ आतां कोण काढिल रे त्याला ॥ यमुनाडोहीं बुडाला० ॥ १ ॥ गायी त्याविण हंबरती ॥ वांसरें स्तनपान न करिती ॥ यापरि गोप सर्व रडती ॥ मुखानें कृष्ण कृष्ण ह्मणती ॥ आतां काय भेटेल

आपुल्याला ॥ यमुनाडोहीं० ॥ २ ॥ यशोदा पुसेल श्रीहरिला ॥ सांगो काय तरी तिजला ॥ नंद ह्मणेल त्वां नेला ॥ हलधर मारिल रे मजला ॥ आतां काय जावें गोकुळाला ॥ यमुना० ॥३॥ दहीं दूध लोणी म्यां हरिलें ॥ हरिला ताक बळें दिधलें ॥ घेईना ह्मणुनि करीं धरिलें ॥ वृक्षा बळकट बांधियलें ॥ ह्मणुनि मजवरी तो रुसला ॥ यमुना० ॥ ४ ॥ पेंदा धांवुनियां आला ॥ बळकट कृष्णाला डसला ॥ त्याच्या पाठीवर बसला ॥ ओझें झालें बहु त्याला ॥ ह्मणुनी ळत पळत आला ॥ भेटला प्रेमाबाईला ॥ यमुना० ॥ ५ ॥

पद ११२ वें.

नाचे नंदलाल नचावे वाकी मयां ॥ धृ० ॥ दूध न पीये काना दहीं न खावे ॥ माखन मिसरीका बडा खवैया ॥ ना० ॥ १ ॥ रुमक झुमक पाय नेपूर बाजे ॥ ठमक ठमक पाय धरत कन्हया ॥ २ ॥ पाट पितांबर कानो ओढन न जाणे ॥ काली कामलियाका बडा ओढैया ॥ ना० ॥ ३ ॥ वृंदाबनमें रास रच्यो है ॥ सहस्र गोपीमें नाचे एक कन्हैया ॥ ना० ॥ ॥ ४ ॥ चंद्रसखी भज बालकृष्ण छबी ॥ चरन कमलकी मैं लेवुं बलैया ॥ नाचे० ॥ ५ ॥

पद ११३

सखि तेरो नाम बतादे पनहारी ॥ धृ० ॥ कोन घर घ

कोनकी बेटी ॥ कोन पुरुषकी नारी ॥ १ ॥ नंद घर बहु वृषभानकी बेटी ॥ श्रीकृष्णकी घरनारी ॥ २ ॥ शिरपर बडो घडेपर झारी ॥ चाल चले मतवारी ॥ ३ ॥ चंद्रसखी भजो रामकृष्ण छबी ॥ चरणकमल बलिहारी ॥ ४ ॥

पद ११४ वें.

नेऊं नको यदुवीर ॥ अक्रूरा० ॥ ध्रु० ॥ नंद यशोमती भाकिती करुणा ॥ बाल्यदशा नाहीं थोर ॥ अ० ॥ १ ॥ कंस दुरात्मा निशिदिन जपतो ॥ घातकी तो निष्ठूर ॥ अ० ॥ २ ॥ गोपी मिळुनी बोलती अवघ्या ॥ करिं एवढा उपकार ॥ अ० ॥ ३ ॥ अक्रूर नाम तुझें जनीं बोलती ॥ परि करणी निष्ठूर ॥ अ० ॥ ४ ॥ बैसवितां रथीं श्याम मनोहर ॥ मरतील तुजवरी फार ॥ ५ ॥ गोपी विरहें व्याकुळ बोलती ॥ नयनीं झिरपत नीर ॥ अ० ॥ ६ ॥ अमृत मातिनें पाहुनि अक्रूर ॥ सप्रेमें बैसला स्थीर ॥ अ० ॥ ७ ॥

पद ११५ वें.

कोन भरे जल जमुना ॥ सखीको ॥ कौन भरे जल जमुना ॥ टेक ॥ बन्सी बजावे मोहेलीनी ॥ हरिसंग चले मनमोहना ॥ कौन० ॥ १ ॥ शाम हटेले बडे कवटाले ॥ हरलायी सब

बालना ॥ कौन० ॥ २ ॥ कहे मीरा तुम रूप निहारो ॥ तीन लोक प्रतिपालना ॥ कौन० ॥ ३ ॥

पद ११६ वें.

क्या करूं मैं वनमें गयी होती ॥ तो शामको मनाई लेती ॥ टेक ॥ गोरी गोरी बईयां हरी हरी चुडिया ॥ झोला देके बोला लेती ॥ १ ॥ अपने शाम संग चौपाटी रमती ॥ पासा डालके झीत लेती ॥ २ ॥ बडी बडी आंखियां झीण झीण सुरमा ॥ ज्योतसे ज्योत मिला लेती ॥ ३ ॥ बाई मिरा कहे प्रभु गिरधर नागर ॥ चरणकमल लपट लेती ॥ ४ ॥

पद ११७ वें.

कुबजान जादू डारा ॥ मोहलीयो शाम हमारा ॥ टेक० ॥ दिन नहीं चैन रैन नहीं निद्रा ॥ तलपत रे जीव हमारा ॥ १ ॥ निरमल नीर जमुनाजीको छांड्यो ॥ जाय पीछे जल खारा ॥ २ ॥ इत गोकुल उत मथुरानगरी ॥ छोड्या हो पीहु प्यारा ॥ ३ ॥ मोरमुगुट पीतांबर शोभे ॥ जीवनप्राण हमारा ॥ ४ ॥ मीराके प्रभु गिरधर नागर ॥ विरहसमुदर सारा हो ॥ ॥ ५ ॥.

पद ११८ वें.

छांडो लंगर मोरी बहिंयां गहोना ॥ टेक ॥ मैं तो नारी परांये घरकी ॥ मेरे भरोंसा गोपाल रहोना ॥ १ ॥ जो तुम

मेरी बहियां गहत हो ॥ नयन जोर मेरे प्रान हरोना ॥ २ ॥ वृंदावनकी कुंज गलीमें ॥ रीत छोड अनरीत करोना ॥ ३ ॥ मीराके प्रभु गिरिधर नागर ॥ चरनकमल चित्त टारे टरोना ॥ ४ ॥

पद ११९ वें.

गोपी ह्मणती एकमेकीला ॥ आह्मां आधीन हा हरि झाला ॥ धृ० ॥ श्रमल्या त्रिभुवनीं न सांपडे ॥ तो आज नाचत आह्मांपुढें ॥ वडजे वांकडे सवंगडे ॥ यमुना तिरीं मारिती खडे ॥ नगरीं मारी पळे रानाला ॥ गोपी ह्मणती० ॥ १ ॥ नोहे प्राप्त तप केल्यानें ॥ योगयागादिक साधनें ॥ मौन ध्यान जप मुद्रेनें ॥ करितांही बहु साधनें ॥ श्रम प्रयत्न त्या मूढाला ॥ गोपी ह्मणती० ॥ २ ॥ व्यर्थ त्यजिल गृह कुल पतिला ॥ भंड बहु याच्या संगतिला ॥ प्राप्त न कांहीं आह्मांला ॥ विष्णुदास ह्मणे श्रीहरिला ॥ न कळुन गोपींनीं आकळिला ॥ गोपी ह्मणती एकमेकीला० ॥ ३ ॥

पद १२० वें.

नमुनी हरी वदति कुमारी ॥ लाज भारी, खेळती पोरी पोरी ॥ धृ० ॥ सोडुनि लाजेला कसा दंग झाला ॥ हारला

चुकला मुकला भुलला ॥ १ ॥ गुराखि पोरें मोठीं चटोरें ॥ धीट फार देती मार जोर ॥ २ ॥ ज्यासि खेळतो तो गुरें राखीत ॥ तसाच येत पीत ॥ ३ ॥ घाणेरडीं हिंगट पोरें ॥ उचमळेरे, दुसरे जारे सारे ॥ ४ ॥ तुह्मांसि मोद येत मिलिंद ॥ सुगंध फिरवीन मंद मंद ॥ ५ ॥ हात पाय वांकडे, शेंबडे चिकडे ॥ चुकती गडे पलीकडे ॥ ६ ॥ असो आळ आमुचें कायहो तुमचे ॥ परक्याचें आर्जव ज्याचे त्याचे ॥ ७ ॥ हरि-विण कोणाशीं, खेळत पराशीं ॥ खेळतां आशी पाशी ॥ ८ ॥ यास काय वरि, इतरा ना वरी ॥ मन कळलें, आवडलें रुचले केलें ॥ ९ ॥ सोडा गोपींनो मत्सर, त्वरें खेळूं तरी झरझर, कोणी भांडण काढिलें ॥ १० ॥ तुह्मां आह्मां निंदिलें, काय पाहिलें ॥ त्यांनीं, मागलें झालें गेलें ॥ ११ ॥ कोणी आह्मां तुह्मांवीण ॥ परि खेळाया क्षितीवरी ॥ १२ ॥ प्राणी तरी खेळत हरिशीं ॥ हरि तुह्मी गातां भक्तीनें ॥ १३ ॥ अनंता आणिलें हातां खेळतां ॥ पहातां पहातां यापुढें मंद ॥ १४ ॥ तुमच्या आनंद मुकुंदा ॥ नाचत छंदा छंदा ॥ १५ ॥ अश गीतास करी कवनास ॥ विष्णुदास नमीतसे ॥ १६ ॥

पद १२१ वें.

श्रीकृष्ण मुकुंद मुरारी ॥ प्रभु गोवर्धनगिरीधारी ॥ श्रीहरी ॥

तो निजानंदीं डोले ।। गळीं विजयी माळा लोळे ।। श्रीहरी ॥ ती मूर्ति असे किती धीर ॥ सदा गंभीर स्वच्छ जणूं नीर । भक्तस्नेहाळी ।। नको विसरूं त्या वनमाळी ।। श्रीहरी ॥ धृ० ॥ प्रल्हादें धांवा केला धांवनियां स्तंभीं आला ॥ नरहरी ॥ ध्रुव बाळें बहु आळविला ॥ त्या अढळपदीं ठेवीला नरहरी ।। या परी भक्तकैवारी जाण श्रीहरी ।। धांवे झडकरी रक्षी दासाला ।। भजभजरे श्रीकृष्णाला ॥ सतत तूं ॥ जरी स्तविसी त्या असुरारी ॥ तरी कृपा करील निर्धारी ॥ तुजवरी ॥ हा बोध असे मम गुरूचा ।। नच विसरावा कधिं साचा ॥ जाणुनी ।। गुरुवाक्य असे किती गोड ॥ भक्तिची जोड ॥ पुरविलें कोड ॥ अनंताचे॥ किती निर्मळ प्रेम गुरुचें मजवरी ॥ १ ॥

पद १२२ वें.

सांवळिया राधारमणा ! ॥ कां न ये दिनाची करुणा ? ॥धृ०॥ पावन ब्रिद पायीं असतां । कां त्यजिलें अनाथनाथा ? । ये सत्वर धांव समर्था । सोयरिया रुक्मिणीकांता ! । पतितोद्धारा फणिशयना ! ॥ कां न ये० ॥ १ ॥ दुर्धरभवसरिताजीवनीं । बुडतो काढीं करीं धरुनी । गुणदोषक्षमा मज करुनी । मज तारीं नामस्मरणीं । उन्मद भवगजमददमना ! ॥ कां न ये० ॥ २ ॥ तळमळ बहु वाटे मजला । अभिमान कसा त्वां त्यजिला । [illegible] पाहुनि शिणला । यास्तव वीट आला तजला

योगिजनमानसहरणा ॥ कां न ये० ॥ ३ ॥ नैराश्य होतां माझी ॥ अपकीर्ति होईल तुझी ॥ यावरि कां तुझी मर्जी । ऐकें दासाची अर्जी । न करीं आळस अघशमना ॥ कां न ये० ॥ ॥ ४ ॥ गुरुनाथ नरोत्तमराया । अनिवार तुझी हे माया । सांभाळीं हिला यदुराया । आवडी दे तव गुण गाया । गोविंद विनीत धरि चरणा ॥ कां न ये० ॥ ५ ॥

पद १२३ वें.

कृष्णा ! राहें बा ! उगला । नाहीं तरी सांगेन त्या बागुला॥ घुसळणाशीं उशीर झाला । रवी सोडीं गोविंदा ! ॥ धृ० ॥ पहिला बागुल तो ऐसा । तया नाम ह्मणती मासा ॥ शंखासुर वधिला कैसा । चारी वेद आणिले ॥ कृष्णा० ॥ १ ॥ दुसरा बागुल बोलती । त्यासी कूर्मरूप ह्मणती ॥ त्यानें पृष्ठीस धरिली क्षिती । पाय पोटासीं धरीयले ॥ कृ० ॥ २ ॥ तिसरा बागुल बोलती । त्यासी वराहरूप ह्मणती ॥ त्यानें दाढेस धरीली क्षिती । थोर दैत्य वधोनियां ॥ कृष्णा० ॥ ३ ॥ चौथा बागुल नरहरी । तो तंव खांबामध्यें गुरगुरी ॥ दैत्य वधूनी दानव वरी । भक्त प्रल्हाद रक्षीला ॥ कृष्णा० ॥ ४ ॥ पांचवा बागुल ब्रह्मचारी । तो तंव उभा बळीच्या द्वारीं ॥ भिक्षा मागुनिया निर्धारीं । बळीचें द्वार रक्षितसे ॥ कृष्णा० ॥ ५ ॥

सहावा बागुल बोलती । त्यासी परशुराम ह्मणती ॥ त्यानें वधिलें मातेप्रती । पित्याचें वचन ऐकुनियां ॥ कृ० ॥ ६ ॥ सातवा बागुल तो साचा । राम ह्मणती दशरथांचा ॥ रावण वधिला दशमुखाचा ॥ मग ती जानकी सोडविली ॥ कृष्णा० ॥ ७ ॥ आठवा बागुल बोलती ॥ तो नर गोकुळीं आहे ह्मणती ॥ त्यानें वधिलें कंसाप्रती । असुर मारिले भारी ॥ कृष्णा० ॥ ८ ॥ नववा बागुल बोलती । त्यासी बौद्धरूप ह्मणती ॥ त्याची कुणासीं कळना गती । बौद्धरूप प्रकटुनियां ॥ कृष्णा० ॥ ९ ॥ दहावा बागुल बोलती । नाम कलंकी ह्मणती ॥ थोर थोर करील ख्याती । अश्वारूढ होईल ॥ कृष्णा० ॥ १० ॥ होतां कलंकीचा अंत ॥ वेगीं येईल धांवत ॥ नामा ह्मणे पंढरीनाथ । ऐसा बागुल जाणावा ॥ ॥ कृष्णा० ॥ ११ ॥

पद १२४ वें.

अखंड वरने वरी, साहेली हूंतो, अखंड वरने वरी ॥ टेक ॥ भवसागरमां महादुःख पामी ॥ लक्ष चोऱ्यांशीं फरी ॥ साहेली हूंतो अखंड० ॥ १ ॥ संसार सर्व भयंकर काळा ॥ ते देखी थरथरी ॥ साहेली हूं तो० ॥ २ ॥ कुटुंब सहोदर स्वर्थी सखे ॥ प्रपंचथी परहरी ॥ साहेली हूं तो० ॥ ३ ॥ जनम धरीने महादुख पामी ॥ घरनो ते धंधो करी ॥ साहेली० ॥

''संतसंगतमां महासुख पामी ॥ बेठी ठेकाणे ठरी ॥ ..। ५ ॥ सद्गुरुनी पुरण कृपाथी ॥ भवसागर तरी ॥ साहेली० ॥ ६ ॥ बाई मीरा कहे ॥ प्रभु गिरधरनागुण ॥ संतोना चरणमां पडी ॥ ७ ॥

पद १२५ व.

कुबजाने जादू डारा ॥ मोहा शाम हमारा ॥ धृ० ॥ निरमल नीर जमुनाजीको छोडे ॥ जाय पिया जल खारा ॥ १ ॥ गरी गेरी धायो कदमकी छाया ॥ धुप तपे शिर भारा ॥ २ ॥ इत गोकुल उत मथुरा नगरी ॥ बिच वहे जलधारा ॥ ३ ॥ ओखद बुटी कछु काम नहीं आवे ॥ क्या करे वैद्य बिचारा ॥ ४ ॥ चंद्रसखी भज बालकृष्ण छबी ॥ जीवन प्राण हमारा ॥ ५ ॥

आरता.

हरि चला मंदिरा ऐशा ह्मणती गोपिका ॥ ऐसी ह्मणते राधिका ॥ भावें ओंवाळिती यादवकुळ टिळका ॥ धृ० ॥ एकीकडे राई एकीकडे रखुमाई ॥ भावें ओवाळितां हरि झाले दा ठायीं ॥ १ ॥ अष्टाधिक सोळा सहस्र ज्याच्या सुंदरा ॥ ज्यांनीं ज्यांनीं प्रार्थिलें गेले तयांच्या घरा ॥ २ ॥ एका जनार्दनीं हरि तूं लाघवी होसी ॥ इतुक्याही भोगुनी ब्रह्मचारी ह्मणविसी ॥ ३ ॥

विडा.

विडा घ्याहो नारायणा ॥ कृष्ण जगत्रयजीवना ॥ विनविते रखुमाई ॥ दासी होईन मी कान्हा ॥ विडा० ॥ ध्रु० ॥ शांति हे नागवेली ॥ पानें घेऊनियां करीं ॥ भीमण जाळुनीयां ॥ चुना लाविला वरी ॥ वि० ॥ १ ॥ विवेक हा कातरंग ॥ रंगीं रंगला सुरंग ॥ वैराग्य जायफळ ॥ मेळविलें सकळ ॥ विडा० ॥ २ ॥ दया हे जायपत्री ॥ क्षमा लवंगा आणिल्या ॥ शीतळ वेलदोडे ॥ पूर्ण शिवरामें मिळविले ॥ विडा० ॥ ३ ॥

